

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 16

ΧΑΙΡΕ, ΠΑΡΘΕΝΕ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ

Ἡ πνευματικὴ ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τὰς ἀποχαυνούσας σαρκικὰς ἐπιθυμίας, καὶ ἡ ἐξεν-
γένισις καὶ ἡ ἐξύψωσις τῶν ὀρμεμφύτων ρο-
πῶν καὶ τῶν ὑποσυνειδήτων ἑλξέων, ποὺ ὑπο-
βιβάζουν τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ὑπῆρ-
ξαν ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις ἐπιδιώξεις τῆς ἠθικῆς
τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

ὡς ὑπέρτατον ἰδεῶδες τῆς ζωῆς, «τὰν εὖσε-
πτον ἀγνείαν λόγων τε ἔργων τε πάντων, ὧν
νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες...», ἀνταποκρί-
νεται ἀναμφιβόλως πρὸς μίαν πνευματικὴν ἐμ-
πειρίαν ὕψηλὴν· ἐκφράζει θαμβωτικὰς πτήσεις
καὶ ἐξάρσεις πρὸς τὰς θείας πραγματικότητας·
καὶ καταλάμπεται ὄντως ἀπὸ τοῦς σελαγι-

Κοίμησις ἐκ τοιχογραφίας (ὑπὸ Φ. Κ.)

Καὶ βεβαίως, κύριος ρόλος οὐδέποτε ἀπενε-
μήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν καθαρότητα καὶ τὴν
ἀγιότητα τοῦ βίου, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀθνετι-
κωτέραν κατάκτησιν τῆς ἀνθρωπίνης τελειό-
τητος.

Τὸ περίφημον ὄμωσ χορικὸν τοῦ Σοφο-
κλέους, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται καὶ προβάλλει,

σμοὺς τοῦ ἄστρου τῆς Βηθλεέμ.

Φωτίζει δ' ἔτι περισσότερον τὴν πνευματι-
κὴν ταύτην ὁδὸν τοῦ προγονικοῦ ἡμῶν πνεύ-
ματος ἡ ἰδιαζόντως θερμὴ λατρεία, τὴν ὁποίαν
ἀπένεμον οὗτοι πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα καὶ πρὸς
τὴν Ἀθηναίαν. Αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀμφοτέραι Παρ-

θένοι άγναί. Καί προς μὲν τὴν πρώτην ἀφιέρωνον ἀβάτους καὶ ἀπροσπελάστους λειμῶνας, τῶν ὁποίων τὰ μυρόπνοα ἄνθη ἐσυμβόλιζον τὴν ἀκήρατον παρθενικότητα τῆς φύσεώς της. Διὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐμυθολόγουν, ὅτι ἐγεννήθη — πέραν τῆς φυσικῆς ἀναγκαιότητος — ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός. Καὶ ἦτο Παρθένος αὐστηρά, ἐν τῇ ὁποία ἡ σοφὴ παρθενικότης εἶχεν ὑπερβάλει καὶ εἶχεν ὑπερνηκίσει τὴν κατωτέρα γυναικείαν φύσιν...

*

Τόσον ὅμως ἡ Ἄρτεμις ὅσον καὶ ἡ Ἀθηναῖα, ὑπῆρξαν θεαί. Δὲν ἔζησαν δηλαδὴ ποτὲ εἰς τὸν ὄρατὸν καὶ στεγανὸν αὐτὸν κόσμον μας. Ὑπῆρξαν σύμβολα μόνον. Σκιαὶ καὶ ἀντανακλάσεις τοῦ ἀοράτου καὶ ἀσυλλήπτου. Καὶ συλλήψεις ἀπλῶς ὑπερβατικαὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ποὺ πέραν ἀπὸ τὴν καθημερινήν, κοινὴν καὶ τετριμμένην ζωὴν, διέβλεπεν ἐν βαθύτερον νόημα τοῦ κόσμου.

Καὶ τὸ νόημα τοῦτο, καὶ τὴν συνείδησιν ταύτην τῆς ἐπιφανειακότητος τῆς φυσικῆς ζωῆς ὑπεμίμνησκον καὶ ἐσυμβόλιζον τὰ ἀγάλματα τῶν δύο παρθενικῶν θεῶν. Τὰ ὁποῖα ἐστήνοντο παντοῦ ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ὡς καθοδηγητικοί, οὕτως εἶπεν, φάροι πρὸς τὰς κορυφὰς μιᾶς ἰδεαλιστικωτέρας καὶ μιᾶς πνευματικωτέρας ζωῆς.

*

Ἡ Παρθένος ὅμως Μαρία ἔζησεν, ὅπως ἡμεῖς, τὴν ἐγκόσμιον αὐτὴν καὶ ἐπίγειον ζωὴν. Καὶ ἦτο τόσον ἄσπιλος, εἶχε τόσην ἀγνότητα, τόσην ἀθωότητα, καὶ τόσην ἀκεραιότητα, ὥστε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις κατέστη δι' αὐτῆς ἰκανὴ νὰ δεχθῇ ἐν ἑαυτῇ τὸν τρισάγιον Θεόν. Καὶ δι' αὐτῆς, ὑψωθείσης εἰς ἀνεφικτον ἠθικὴν τελειότητα, ἀπήντησεν ἐλευθέρως εἰς τὴν θείαν κλήσιν. Καὶ ἡ πανάσπιλος Παρθένος τῆς Ἰουδαίας κατηξιώθη ν' ἀποβῇ Θεοτόκος. Καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ δι' αὐτῆς ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς. Χάρις εἰς αὐτὴν διηροίγη ὁ κόσμος πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὴ ἀπέβη ἡ ἀπαστράπτουσα εἰς καθαρότητα καὶ ἀγνότητα πύλη, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν εἰς τὸν πεπερασμένον αὐτὸν κόσμον μας ὁ ἀπειρος Θεός. Καὶ αὐτὴ, ἡ ἀδαμαντίνη γέφυρα, διὰ τῆς ὁποίας ἐξεχύθη ἐπὶ τῆς Γῆς μας — πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν — ἡ θεία

ἀγάπη, καὶ περιεπτύχθη τὸν ἄνθρωπον.

*

«Ὑμνήσατε Παρθένοι· δοξάσατε νεανίσκοι καὶ πρεσβύται καὶ ἄρχοντες τῆς Θεοτόκου τὴν Κοίμησιν».

Χάρις εἰς αὐτὴν ἐπεσκίασεν ἡμᾶς ἡ θεία Χάρις. Καὶ ἡ γυναικεία φύσις, κατακλήσασα τὴν καθαρότητα, ἠδυνήθη νὰ γεννήσῃ, ὄχι ἐντὸς τῆς ἁμαρτωλοῦ φύσεως, ἀλλ' ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπέβη «μυστικὸς Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν Γῆ περφυτούργηται δένδρον». Καὶ παραμένει οὗτος ἔκτοτε μεθ' ἡμῶν, ἐπὶ τῆς Γῆς αὐτῆς, ἐσταρωμένος. Καὶ τὸ θεῖόν του αἷμα ρέει ἀκαταπαύστως. Καὶ ἀποβαίνει ἡ ἀστείρευτος θεία πηγὴ τοῦ μετασχηματισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως καὶ τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς. Καὶ ἡ «στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδὸς» τῆς ἐλευσεως καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προσπελάσεώς μας πρὸς τὰς παμφώτους κελεύθους τῆς αἰωνιότητος.

«Ὑμνήσατε λαοὶ τὴν πανεύφημον μνήμην της». Διότι χάρις εἰς αὐτὴν ἀπετελέσαμεν πάντες ἡμεῖς τὴν νέαν ἀνθρωπίνην πνευματικὴν γενεάν. Τὴν γενεάν τοῦ νέου Ἀδάμ. Τὴν γενεάν τοῦ Χριστοῦ...

*

«Χαῖρε, Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα».

Διὰ σοῦ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, — ἡ ὁποία εἶναι τὸ μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ αἰσθητοποιεῖται ἐν τῇ ζωῇ τῶν Ἁγίων, εἰς τὰ θεῖα της μυστήρια, εἰς τὴν ἱεραρχίαν της, εἰς τὰς κοινότητάς της, καὶ τὰς ἁγίας Συνόδους της —, ἔχει θείαν, ἀλλὰ καὶ ἐγκόσμιον τὴν προέλευσίν της. Καὶ δὲν ἀναπαύεται μόνον ἐπὶ τῆς θείας Χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στοιχείου. Καὶ τοὺς ἰδρυτικούς της τίτλους προσυπέγραψαν — διὰ Σοῦ — καὶ ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Διότι Σὺ ὑπῆρξες ἡ πανακήρατος καὶ παναγία Μήτηρ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπέβης «ὁ καινὸς Τόμος, ἐν ᾧ ἐνεγράφη ὁ Λόγος». Καὶ ἡ θεία γραφίς, διὰ τῆς ὁποίας — τηροῦντες τὰς ἐντολάς Του — ἐγγραφόμεθα καὶ ἡμεῖς πάντες ἐν τῇ Βίβλῳ τῆς Ζωῆς. Ἀμήν.
ΘΕΟΛΟΓΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

I

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα» ἐδημοσιεύθη προσφάτως ἄρθρον τοῦ Μελίτης Ἰακώβου, μονίμου ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν ἐν Γενεύῃ ἐδρεύοντα Ὄργανισμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ διατυπώνται σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἐπικρίνουν τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς· καὶ μάλιστα τοὺς διαδραματίζοντας ἡγετικούς ρόλους, ὡς μὴ ἐννοοῦντας τὸ νόημα τῆς Οἰκουμενικότητος τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Τούτους διαρεῖ ὁ ἀρθρογράφος εἰς δεοντολόγους καὶ νοσταλγούς. Οἱ πρῶτοι, λέγει, ἀξιοῦν ὅπως τὸ Πατριαρχεῖον ἀναπροσανατολισθῇ καὶ ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὸν ἡγετικὸν του ρόλον· οἱ δεῦτεροι εἶχονται τὴν ἀναβίωσιν τοῦ παρελθόντος του, μὲ τὰς παλαιὰς Μητροπόλεις του καὶ τὰς φρυσιογνωμίας τῶν Γερόντων του. Σφάλλονται καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων, διότι δὲν κατανοοῦν τὸ νόημα τῆς Οἰκουμενικότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι δὲν ἐννοοῦν τὸν ἡγετικὸν του ρόλον· ἐνῶ ἀντιθέτως τὸν αἰσθάνονται οἱ ἑτερόδοξοι, ὡς εἶναι ὁ Ἐλβετὸς δημοσιογράφος Ἀντρέ Γκαρμάν καὶ ἄλλοι ξένοι, ποὺ διαπιστοῦν τὴν ἀκτινοβολίαν του.

Ἡ διαίρεσις τῶν ὀρθοδόξων εἰς δεοντολόγους καὶ νοσταλγούς εἶναι ἀθάλατος, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὁφείλει ὁ ἀρθρογράφος νὰ ἐνδιατρήσῃ καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ περισσότερο εἰς τὸ νόημα τῆς Οἰκουμενικότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἢ ὅπερ ταῦτόν τῆς Ὄρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ φράσεις ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἠννόησε τὴν οἰκουμενικότητά του ὡς χρέος ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν καὶ χριστιανικόν, τὸ ὁποῖον ἐπληρώνατο μὲ τὴν φυγὴν τῆς Ὄρθοδόξου Ἱεραρχίας του, δὲν σημειῶνουν τι τὸ συγκεκριμένον. Ἡ οἰκουμενικότης τοῦ Πατριαρχείου ἀνευρίσκεται, κατ' αὐτόν, εἰς παροικίας τῶν πέντε Ἡπείρων. Ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ καθορίσῃ τὸ πνευματικὸν νόημα τῆς οἰκουμενικότητος, αἱ σχετικαὶ φρασεολογίαι δὲν ἐκφράζουν ὅτι ὑποκρύπτει τὸ πνευματικὸν βάθος τῆς Ὄρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

II

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι συντετελεσμένη Βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς ὡς Ἀριστοτελικοὶ ἐπίστευον ὅτι τὸ δυνάμει ἐν τῷ Θεῷ εἶναι ἀτέλεια, ὅτι ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι ὁλος ἐνέργεια, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὠλοκληρωμένη Βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ προσπάθειά της εἶναι νὰ ἐπεκταθῇ κατὰ γραμμὴν ὀριζόντιον διὰ νὰ περιλάβῃ ἐντὸς της ὅλον τὸν κόσμον. Πρὸς τοῦτο ἡ ὀργάνωσις της κυραρχεῖ ὡς πρῶτιστον καθῆκον, καὶ ἡ ἐξουσία πρὸς προστασίαν τῶν πιστῶν καὶ καθοδήγησίν των εἰς ἀτομικὴν των σωτηρίαν, εἶναι ἐκ τῶν ἐμφανῶν χαρακτήρων της. Εἰς τὴν ζωὴν δεσπόζει ἡ δικαιοσύνη τῶν πιστῶν, ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ὄρθόδοξος ὁμως Ἐκκλησία εἶναι δυναμικὴ. Τὸ δυνάμει ἐν τῷ Θεῷ δὲν εἶναι ἀτέλεια, ἀλλὰ τὸ βάθος τῆς ἀγάπης Του, ἡ ὁποία ἐκχέεται ὡς πρόνοια, ὡς δυνάμις συντηρήσεως τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐκφράζεται εἰς τὰς ἐξωτερικὰς μορφάς, εἰς τὰ ἱστορικά της σχήματα. Τὸ βάθος της εἶναι ἡ ἀναδημιουργία, ἡ μεταμόρφωσις, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ θέωσις τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Τὸ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ θείου Ἰδοῦτοῦ Της εἶναι ἡ νίκη κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ σταυρουμένη ἀγάπη Του ὅπερ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ὁ θρίαμβός Του ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ ἐπιτυγχάνεται δυνάμει τῆς θεανδρικής Του προσωπικότητος. Ἐντεῦθεν ἡ διαχάραξις τῆς πνευματικῆς ἀνακαινίσεως τῆς ζωῆς, ἡ ἐγκαθίδουσις τῆς νέας Βασιλείας του εἰς τὸν κόσμον, βασιλείας δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, μιᾶς πορείας πνευματικῆς τῆς Ἱστορίας, κατὰ τὴν ὁποίαν βεβαιοῦται ἡ ἐκάστοτε ἐπικράτησις πληρεστεράς δικαιοσύνης, πληρεστεράς ἀλληλεγγύης, πληρεστεράς ἀγάπης μετὰ τὸν ἀτόμον καὶ λαῶν. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἀγαγενήσεως, τῆς πνευματοποιήσεως καὶ λυτρώσεως ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους καὶ αὐτῆς τῆς συνωδινούσης καὶ συστεναζούσης Κτίσεως εἶναι τὸ πνευματικὸν βάθος τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ὄρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς ἓνα συμβολισμὸν, εἰς μίαν θείαν λατρείαν, ἐντὸς ἀναλόγου σχήματος Ναῶν, εἰς θαυμασίους ὕμνους, εἰς ἰδιαζούσας μορφάς Ἀγιογραφίας, εἰς μυστήρια καὶ τελετὰς, εἰς μίαν δραματοποίησιν τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου δημιουργεῖται μία μυστικὴ καὶ ἱερὰ ἀτμόσφαιρα, ὅπου οἱ λαοὶ τῆς Ὄρθ. Ἐκκλησίας ἀναπνεύουν καὶ ζοῦν τὸ νόημα τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας. Τοῦτο συνεχίζεται καὶ βεβαιοῦται ἐντὸς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς παρουσίας ἐν αὐτῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον μέσω τῆς πίστεως καὶ τοῦ μυστικοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος ἐνεργεῖ τὸν φωτισμὸν, τὴν μεταμόρφωσιν, τὴν θέωσιν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Ἡ πορεία εἶναι πορεία ἀγώνων καὶ νίκης κατὰ παντὸς στοιχείου φυσικοῦ, κατὰ παντὸς κακοῦ ἀνθισταμένου εἰς τὴν ἐκάστοτε βεβαίωσιν τοῦ μεγάλου ἀναδημιουργικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς πνευματικῆς πορείας γεννῶνται οἱ Προφῆται, οἱ μεγάλοι Δημιουργοί, οἱ συλλαμβάνοντες νέα σχήματα ζωῆς, οἱ διανοίγοντες νέας ὁδοὺς ὑψηλοτέρας χριστιανικῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι ἀπαύγασμα τοῦ πληρώματος τῆς Θεῆς Βασιλείας. Ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς πορείας προέρχονται οἱ Ἥρωες, οἱ Μάρτυρες τῆς ἀληθείας, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ φεγγαβολεῖ εἰς τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων.

III

Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως δὲν κατενόησαν τὸ ἀναδημιουργικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ἡ μεταμόρφωσις, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ θέωσις τοῦ κόσμου

και της ζωής, εις την οποίαν θά καταλήξη ή κορύφωσις της Βασιλείας του Χριστού εις τὸ τέρας τῶν αἰώνων, δὲν ἐσημειώθη εις τὴν πορείαν των, ὅπως κυριαρχεῖ εις τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἡγέται τῶν λαῶν ἐξέκλιναν τῆς πνευματικῆς των πορείας, βεβαίως τὰς δημιουργικὰς των δυνάμεις μόνον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀναπτύξεως τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἐλευθερία περιωρίσθη μόνον εις τὰ σχήματα τῆς πολιτικῆς ζωῆς. Διὰ τοῦτο εις τὴν ζωὴν των κυριαρχοῦν τὰ ἐξωτερικὰ σχήματα, ἢ ὀργανώσεις, ἢ δυνάμεις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Αἱ δευτερεύουσαι ἀξίαι τῆς ζωῆς, ὡς εἶναι αἱ ἐπιστημονικαὶ κατακτήσεις, αἱ βιομηχανικαὶ τελειοποιήσεις καὶ ἡ ἀφθονία τῶν μέσων διευκολύνσεως τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ μέσων ἀφαντάστου καταστροφῆς, ἐμφανίζονται ὡς οἱ θεμελιώδεις σκοποὶ τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὁ Θεός, καὶ δὴ ὁ χριστιανικὸς Θεός, ὁ ἐν Τριάδι Θεός ὁ ἔχων συνείδησιν ἑαυτοῦ, εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς ἀρμονίας τοῦ Σύμπαντος, ἐὰν εἶναι τὸ πνευματικὸν βᾶθος τοῦ κόσμου, τοῦτο παραθεωρεῖται. Ἐὰν ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ διὰ τῆς σταυρώσεώς του καὶ τῆς ἐνανθρωπήσεώς του καὶ τῆς βιώσεώς του ἐπὶ τῆς γῆς ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν διὰ τῶν ὑψηλῶν διδαγμάτων του, διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς του, ἀπέβη ἡ μεγάλη προσδοκία τῶν λαῶν, ὁ αἰώνιος Ἀνθρωπὴς των, ὁ ἰδρυτὴς μᾶς πνευματικῆς Βασιλείας, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ λαοὶ εὐρίσκουν τὸν δρόμον τοῦ πολιτισμοῦ των καὶ ἱκανοποιοῦν τὰς μεγάλας ἐλπίδας των, τοῦτο δὲν ἐμπνέει τὰς ψυχὰς τῶν ἡγετῶν τῶν λαῶν. Πρέπει νὰ ἐμβαθινθῆ περισσότερον ἢ σκέψις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἀνεδείχθη ὡς ὑψίστη ἀξία τῆς ζωῆς, ὅτι ὁδηγεῖται διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἐντεῦθεν γίνεται κέντρον καὶ σκοπὸς τῆς Ἱστορίας.

Πλανῶνται ὅθεν οἱ ἡγέται τῶν λαῶν τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως οἱ ζητοῦντες μόνον διὰ πολιτικοοικονομικῶν συστημάτων νὰ κυβερνήσουν τὸν κόσμον. Ὁφείλουσαν νὰ γνωρίζουν, ὅτι ἐκτὸς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας δὲν ὑπάρχει ἀληθῆς ἐλευθερία. Δὲν θὰ θεμελιωθῆ ποτὲ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἐκουσία ὑποταγῆ εἰς τὸ Κράτος τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον γεννᾷ ἡ δυνάμις τῶν μέσων τῆς ὀλοκληρωτικῆς καταστροφῆς.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ πνεῦμα, τὸ πρόσωπον, ἐξ οὗ προέρχονται ὅλοι αἱ δημιουργικαὶ δυνάμεις καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα τῶν λαῶν. Μόνον ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον σχῆμα προβάλλεται ὁ ἄνθρωπος ὡς κορυφαία ἀξία καὶ ἡ μεγάλη ὑπόδειξις εἰς τὰ Ἔθνη, ὅτι ἡ ἀληθῆς ἱεράρχησις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἡ ὀμαλὴ λειτουργία τῶν Κρατῶν γεννᾶται ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς τὴν πρώτην ἀξίαν τῆς ζωῆς. Διότι, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι βασιλεία δικαιοσύνης, σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον οἰασθῆ-

ποτε Φυλῆς καὶ Θρησκείας, Βασιλεία ἀλληλεγγύης ἀτόμων καὶ Ἐθνῶν, Βασιλεία ἀγάπης, Βασιλεία θεώσεως τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς.

IV

Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς οἰκουμεικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο δὲν δύναται νὰ κατανοήσουν οἱ ἑτεροδόξοι καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσουν, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ τὸ ζητοῦν ὡς τοῦτο βιοῦται εἰς τὰς μυστηριακὰς τελετὰς καὶ εἰς τὴν μεγαλειώδη Θεῖαν Λατρειάν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ τῆς πληρώματος. Οἱ πνευματικοὶ Ἀρχηγοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλουσαν νὰ δεικνύουν ἀνάλογον προσοχὴν εἰς τὰς κρίσεις των ἐπὶ μεγάλων καὶ θεμελιωδῶν ζητημάτων, ποῦ ἐνδιαφέρουν τὴν ζωὴν τῆς ἵνα μὴ τοχόν, θέλοντες νὰ ἐξάρουν τὸ μεγαλεῖόν της, στηρίζονται περισσότερον εἰς ἀπομονωμένα σκέψεις καὶ γνώμης ξένων σοφῶν καὶ ὄχι εἰς τὴν ἐνδοξον σταδιοδρομίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν σοφίαν τῶν Μεγάλων Πατέρων της, εἰς τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων της, τῶν Ἁγίων της.

V

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἱστορικὴν της πορείαν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου της στοιχείου ἐφάνη ὡς διασπασθεῖσα καὶ ἐνεφανίσθη εἰς διάφορα Πατριαρχεῖα καὶ διαφόρους Ἀυτοκεφάλους Ἐκκλησίας. Συνδέονται ὁμοῦ πάσαι διὰ τῆς αὐτῆς δογματικῆς πίστεως καὶ παραδόσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος, διὰ τῶν αὐτῶν ὀραματισμῶν, διὰ τῆς αὐτῆς πνευματικῆς πορείας τῆς ζωῆς, διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως εἰς τὴν ἀναδημιουργίαν, τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν θέωσιν τοῦ κόσμου.

Τὸ Οἰκουμεικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ Μεγάλὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ σεβασμία Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν. Δὲν εἶναι μόνον ὁ 28ος Κανὼν τῆς 4ης Μεγάλης Οἰκουμεικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος ὑπογραμμίζει τὴν θέσιν της εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς μετάδοσις τοῦ φωτὸς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας εἰς τοὺς λαοὺς τοῦ Βορρᾶ καὶ τῶν Βαλκανίων ἔχει θεμελιώσει εἰς τὴν συνείδησίν των τὸν σεβασμὸν καὶ τὸ κύρος τῆς ἡγετικῆς τῆς θέσεως. Μόνον θὰ ἔπρεπε ὅλοι ὅσοι περιβάλλουν μὲ ἀπόλυτον σεβασμὸν καὶ ἀγάπην τὴν ζωὴν τῆς Σεβασμίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ μὲ συμπάθειαν βαθεῖαν τὰς ἱστορικὰς περιπετείας της νὰ συντρέχουν εἰς τὴν ζωὴν της. Καὶ εἰς τὰ μεγάλα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὴν Χριστιανωσύνην καὶ διὰ τὰ ὁποῖα προθυμοποιεῖται ἡ Μεγάλὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νὰ λαμβάνη πρωτοβουλίαν, νὰ συμπαρίσταται μετ' αὐτῆς, ὅταν μάλιστα ὀχι μόνον, ἀλλὰ μετ' ὅλων τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐμφανίζεται ἀπέναντι τῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν ὡς μία κολοσσιαία δυνάμις καὶ ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν της καὶ προπαντὸς ὡς πρὸς τὸ παγκοσμίως ἀκτινοβολοῦν περιεχόμενον τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς τῆς ζωῆς.

Ὁ Σάμου - Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΝΤΙΚΑΡΚΙΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΕΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΣ ΙΔΡΥΜΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Οί αναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας» γνωρίζουν βεβαίως καὶ θὰ προσέφερον ἀναμφιβόλως τὸν ὀβολὸν των ἕκαστος εἰς τὸν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον διεξαχθέντα ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν τακτικὴν προεδρείαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου πανελλήμιον ἔρανον ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου, τὸν ὁποῖον, κατόπιν ἐγκαρδίου εἰσηγήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς υἱοθέτησεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἐκτιμῶσα τὸ ἐν τῷ Ἰδρύματι τούτῳ ἐπιτελούμενον φιλάνθρωπον καὶ χριστιανικὸν ἔργον καὶ ἐξαπολύσασα θερμὴν Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς κατὰ τόπους Σεβ. Ἱεράρχας.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξε, καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω καὶ δημασία, ἡ στοργή, μεθ' ἧς περιέβαλε τὸν ἔρανον τοῦτον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις εἶχε πρὸ μηνῶν ἐπισκεφθῆ εἰς πολύωρον ἐπίσκεψιν τὸ Ἰδρυμα καὶ ἐπεκινώησεν μὲ ἓνα ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ νοσηλευομένων καὶ εἶχε προσωπικὴν ἀντίληψιν καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ στεγαζομένου βαθυτάτου πόνου, ἀλλὰ καὶ τῆς καταβαλλομένης πρὸς ἀντιμετώπισίν του προσπάθειας. Ἐπίσης συγκινητικὸν ἦτο τὸ γεγονός, ὅτι ὑπῆρξαν ἀρχιερεῖς κατελθόντες ἀκόμη καὶ εἰς εἰδικὰς ἐπισκέψεις εἰς καταστάματα τῆς ἑδρας των, ὅτι μικραὶ Μητροπόλεις ἡμιλλῶντο εἰς τὴν συλλογὴν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλύτερων ποσῶν πρὸς μεγάλας Μητροπόλεις, καθὼς παρόμοιον ζῆλον ἐδείξαν μικραὶ καὶ πτωχαὶ ἑνορίαί, ἀμιλλώμεναι πρὸς μεγάλας καὶ πλουσίας. Ἰδιαιτέρως συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ εὐγενὴς χειρονομία τῶν χανσενικῶν ἀσθενῶν τῆς Ἀγ. Βαρβάρας τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες αὐθορμήτως διενήργησαν ἀναμεταξύ των ἔρανον καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ Ἰδρυμα μας τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 1800, τὸ ὁποῖον ὁ πρόεδρος των κ. Ἰωσήφ Παυλάκης καὶ ὁ γραμματεὺς κ. Χ. Βλάμης συνώδευσαν δι' ὠραίου ἐγγράφου καταλήγοντος ὡς ἐξῆς : «Ἄς γίνῃ εὐμενῶς ἀποδεκτὴ ἡ μικρὰ αὕτη δωρεά, τὴν ὅποιαν θεωροῦμεν ὡς ἐλαχίστην ὀφειλὴν πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπάρατος ἀρρώστεια καθήλωσεν εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ κατατρώγει τὰ κορμιά των».

Τὸ Ἰδρυμα τοῦτο θὰ ἦτο ἤδη γνωστὸν ἀνὰ τὸ Πανελλήμιον ἐκ τῆς ὑπερεικοσασετοῦς του δράσεως, μάλιστα δὲ εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἔτυχε νὰ ἔχουν συγγενικά ἢ ὀψωσδήποτε προσφιλή πρόσωπα νοσηλευθέντα εἰς αὐτό. Εἶναι ὁμως εὐνόητον, ὅτι πλείστοι τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας» καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει οὐδὲν σαφὲς ἐγνώριζον περὶ τοῦ Ἰδρύματος τούτου, ὥστε νὰ θαυμάζῃ τις διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐράνου (ὑπὲρ τὰ 5 1/2 ἑκατομμύρια), παρ' ὅλην τὴν ἐσπευσμένην προπαρασκευὴν αὐτοῦ ἐντὸς ἐνὸς μόλις μηνός, λόγῳ τῆς βραδύτητος τῆς ἐκδόσεως τῆς σχετικῆς ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας καὶ τῆς ταχθείσης βραχυτάτης προθεσμίας πρὸς διεξαγωγὴν αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἐπιβάλλει εἰς ἐμὲ τὸ καθήκον, ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς Γ. Γραμματέως τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος, νὰ σημειώσω ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτοῦ, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον τοῦτο ἠτύχησε νὰ περι-

βληθῆ διὰ τῆς στοργῆς τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τὸ Ἑλληνικὸν λοιπὸν Ἀντικαρκινικὸν Ἰνστιτούτον ιδρύθη ἐν ἔτει 1935 ὑπὸ τῆς «Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς Ἐνώσεως», ἥτις πάλιν εἶχε ιδρυθῆ τὸ 1932 ὑπὸ ὁμάδος καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων καὶ ἐτέλει καὶ τελεῖ εἰσέτι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἀριστ. Κούζη καὶ τὴν ἀντιπροεδρείαν τοῦ μετὰ ταῦτα Προέδρου τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ Πρωθυπουργοῦ κ. Π. Πουλίτσα. Δὲν θὰ φανῆ παράδοξον ὅτι ὀργάνωσις ἀποσκοποῦσα κυρίως τὴν διάδοσιν τῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν ἰδιαιτέρα ἀναφορᾷ πρὸς τὴν οικονομικὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνίας, ἔθεσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς ἓνα τῶν σκοπῶν τῆς καὶ τὴν ἰδρυσιν ἐνὸς Ἰνστιτούτου ἀποβλέποντος εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος, καθοδηγούμενη ἀπὸ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἱατροῦ προέδρου αὐτοῦ καὶ πληρώσασα οὕτω σπουδαῖον κενὸν εἰς τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν τῆς πατρίδος μας.

Ἐκινήσασα ἡ ὀργάνωσις αὕτη μὲ πνευματικὸν κεφάλαιον τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ μίαν προσευχὴν ἀφ' ἐνός καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν κύρος τοῦ προέδρου τῆς ἀφ' ἑτέρου καὶ μὲ ὑλικά ἐφόδια τὸ ἀστείον ποσὸν τῶν 11 περίπου χιλιάδων δρχ., κατώρθησε διὰ τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς ἐνισχύσεως πολλῶν μελῶν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ ἀρκετῶν ἀρχιερέων νὰ ιδρύσῃ τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας ἀριθ. 171 μέγαρον ἐπὶ οἰκοπέδου δωρηθέντος ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ὑπὸ δήμαρχον τὸν ἀλησμόνητον Κ. Κοτζιάν. Τὸ Ἰδρυμα δὲ τοῦτο, θεμελιωθὲν τὸ θέρος τοῦ 1935, ἤνοιξε τὰς πύλας του εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν τὸ ἔτος 1937 καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὰς ὑπηρεσίας του καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, παρὰ τὰς βλάβας, τὰς ὁποίας ὑπέστη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κινήματος. Ἐφοδιασθὲν δὲ δι' ἰκανῆς ποσότητος ραδίου, δωρηθείσης εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Παπαστράτου, καὶ διὰ διαφόρων μηχανημάτων ἀποκτηθέντων εἴτε δι' ἀγορᾶς εἴτε ἐκ δωρεῶν, καὶ συγκεντρώσαν ἐκλεκτὸν ἱατρικὸν προσωπικὸν ὑπὸ τὴν σοφὴν καθοδήγησιν τοῦ προέδρου του καθηγητοῦ κ. Ἀρ. Κούζη, ἀφοσιωθέντος εἰς αὐτὸ ψυχῆ τε καὶ σώματι, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τῶν Ἑλλήνων ἀλλοπαδῶν ἐπισκεπτῶν του τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν.

Καὶ τοῦ μὲν ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ Ἑλλ. Ἀντικαρκινικὸν Ἰνστιτούτον ἀποδεικνύει ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀπὸ τοῦ 1937 μέχρι τέλους τοῦ 1957 ὑποβληθέντων εἰς θεραπείαν ἐν αὐτῷ (53.308 ἀσθενεῖς), ἐκτὸς τῶν ὑπὲρ τὰς 200.000 προσελθόντων εἰς τὰ ἐξωτερικά του ἱατρεῖα πρὸς ἐξέτασιν. Καίτοι δὲ τὸ Ἰδρυμα τοῦτο δὲν ἐπιχορηγεῖται οὔτε ἀπὸ τὸ Κράτος οὔτε ἀπὸ κανένα ἄλλον, οὐχ ἦττον ὁμως προσφέρει μὲ τὰ πτωχικά του μέσα τὰς ὑπηρε-

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Και ἡ παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων εἶναι πλουσία εἰς θρησκευτικά, ἠθικά καὶ κοινωνικά διδάγματα, ὡς ἡ παραβολὴ τῶν Ταλάντων. Φέρε περὶ αὐτῶν ἀναπτύξωμεν τινὰ τούτων. Καὶ πρῶτον περὶ γυναικός.

Ἡ γυνὴ εἶναι καὶ αὐτὴ, ὡς ὁ ἀνὴρ, ἄνθρωπος. Ἐπλάσθη, κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρός ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς παράστασιν τῆς ἐνώσεως των. Καὶ ἡ γυνὴ ἄρα ἔχει δημιουργηθῆ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁμότιμος ἐν πᾶσι τῶ ἀνδρὶ καὶ ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ τῶν ἔργων ἐπιδείξει ἰσοβάθμιος. «Ἄρρεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ ἡ γυνὴ ἔχει τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ γεγενῆσθαι, ὡς καὶ ὁ ἀνὴρ. Ὅμοιως ὁμότιμοι αἱ φύσεις ἴσαι αἱ ἀρεταί· ἄθλα ἴσα, ἢ καταδικῆ ὁμοίως» (Γρηγ. Νύσσης. Λόγ. Α' εἰς τὸ «ποιήσωμεν ἄνθρωπον»).

Ὁ ἄνθρωπος ἡμάρτησε· παρέβη τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐνεφυτεύθη ὑπ' Αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ του. Διὰ τῆς παραβάσεως τούτου ἀπεμακρύνθη, σὺν τῶ

σίας του ἡμερησίως εἰς 450 περίπου άτομα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄπορα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ὧν 230 περίπου εἰς τὰ ἐξωτερικά του ἰατρεία καὶ 210 ὡς ἐσωτερικούς ἀσθενεῖς εἰς ἀντιστοίχους κλινὰς τοῦ Νοσοκομείου του «Ἅγιος Σάββας», αἱ ὁποῖαι μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ ἀνέλθουν εἰς 300.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν εὐνοϊκωτάτων κρίσεων περὶ τοῦ Ἰδρύματος τούτου, ὅσαι καταγράφησαν ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν, ἀκοιούμεθα εἰς τὴν ἐξῆς πρὸ ἐνὸς ἀκριβῶς ἔτους γραφεῖσαν ἰδιοχείρως εἰς τὸ Λεύκωμα του κρίσιν τοῦ ἐπιφανοῦς Ἑλληνοῦ ἐν Ἀμερικῇ καρδιολόγου καθηγητοῦ κ. Γ. Παπανικολάου, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς : «Εἶμαι εὐτυχῆς ποὺ ἐπεσεκέφθη τὸ Ἀντικαρδιονομικὸν Ἰνστιτούτον, Ἰδρυμα τὸ ὁποῖον ἐκπληροῦ σπουδαιότητα ἐπιστημονικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἀνθρωπιστικὴν ἀποστολήν. Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἀπεκόμισα τὰς καλυτέρας ἐντυπώσεις καὶ αἰσθάνομαι βαθυτάτην ἱκανοποίησιν, διότι μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμῶσω τὸ μέγεθος καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἔργου».

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐν τῶ Ἰδρύματι τούτῳ ἐπιτελούμενον ἐπιστημονικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον. Εἰς ταῦτα ὅμως πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ συνεχῆς πνευματικὴ ἐργασία, ἡ ὁποία γίνεται καθημερινῶς παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ πόνου ἐνὸς ἐκάστου ἀσθενοῦς, κατὰ πρῶτον λόγον διὰ τοῦ λαμπροῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ μας πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Γ. Κουτῆ, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τῶν εὐσεβῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων τοῦ Ἰδρύματος.

Τοιοῦτο, ἐν μικρᾷ σκιαγραφίᾳ, τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνοῦ Ἀντικαρδιονομικοῦ Ἰνστιτούτου, τοῦ ὁποίου ἐπιβράβευσιν ἐκ μέρους μὲν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ στοργή, μεθ' ἧς τὸ περιέβαλεν αὐτὴ καὶ ἰδιαίτερος ὁ προκαθήμενος, ἐκ μέρους δὲ τοῦ Κράτους καὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἡ παροχὴ τῆς ἀδείας τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος τούτου εἰδικοῦ ἐράνου καὶ ἡ προθυμία τοῦ λαοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ.

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

χρόνῳ προϊόντι, ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν περιέπεσε δὲ εἰς τὴν ὕλην καὶ ἐλάτρευσε τὴν κτίσιν παρὰ τὸν κτίσαντα. Ἡ γυνή, ἥτις εἶναι εὐαισθητοτέρα τοῦ ἀνδρός, κατέπεσεν· ἐγένετο δούλη τοῦ ἀνδρός καὶ ὄργανον ἡδυπαθείας καὶ τῶν ἡδονῶν αὐτοῦ. Ἡ γυνὴ εἰς ὅλα τὰ Ἔθνη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πεπολιτισμένα, ἐθεωρεῖτο ὡς πρᾶγμα, ὡς res. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις καὶ δὴ καὶ μάλιστα παρ' Ἑλλήσι καὶ Ρωμαίοις, ἀλλὰ γενικῶς εἰπεῖν ἡ γυνὴ ἐθεωρεῖτο ὡς κατώτερον ὄν· καὶ ἡ διατάραξις τοῦ γάμου καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου ἐν τοῖς χρόνοις τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης διεδόθη γιγαντιαίως. Ἐγενήθη δὲ ἀμιλλα ἀκολασίας μεταξύ τῶν δύο γενῶν. Τὸ κακὸν ἠῤῥαυεν, ὡς καὶ τὰ διαζύγια.

Ὁ Σενέκας λέγει, ὅτι ὑπάρχουν ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαί, ἀριθμοῦσαι τὰ ἔτη αὐτῶν οὐχὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπᾶτων, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν συζύγων.

Παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἡ θέσις τῆς γυναικός ἦτο καλυτέρα. Ὑπέκειτο μὲν ἡ γυνὴ (Γεν. 3,16) εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός, ἀπῆλauen ὅμως ἐκ μέρους τῶν τέκνων αὐτοῦ σεβασμοῦ, καὶ τῆς τιμῆς, οἴας καὶ ὁ ἀνὴρ. Ὁ Πατὴρ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πωλήσῃ τὴν ἀνήλικον παρθένον, νὰ διαθέτῃ δὲ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτὸς ἢ ὁ υἱὸς τὰ τῆς ὑπανδρείας τῆς γυναικός. Ἀλλὰ ἐν τῇ ἐξορίᾳ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Θεοῦ παρίστανται καὶ γυναῖκες ἔξοχοι, τιμηθεῖσαι καὶ ὠφελήσασαι τὸ Ἔθνος, ὡς ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως Μαριάμ, ἡ Δεββώρα, ἡ Ἰουδεῖθ, ἡ Ἑσθήρ κ.τ.λ.

Ἡ Χ/κῆ θρησκεία εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ ἀγαθοῦ, ὡς ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων ἦτο ἡ θρησκεία τοῦ ὠραίου. Κυρίως ἀποβλέπει εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γυνὴ διὰ τῆς Χρ/κῆς θρησκείας ἀνυψώνεται· καθαίρεται ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀξίαν διὰ τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς σχέσεως πρὸς τὸν Χριστόν, ὡς τὸν μόνον Λυτρωτὴν καὶ Κύριον, καὶ διὰ τῆς ἰσότητος πρὸς τὸν ἄνδρα (Γαλ. Γ', 28. Α' Κορινθ. 7 καὶ 11). Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκήρυξεν οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς γυναῖκας· ἠρίθμει δὲ πολλὰς ἐξ αὐτῶν ἀφωσιωμένας εἰς τὴν διακονίαν αὐτοῦ. Πρὸς γυναῖκα καὶ δὴ ἀμαρτωλὴν Σαμαρεῖτιδα ἀνέπτυξε τὰς ὑψηλὰς διδασκαλίας «περὶ τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρείας, ἥτις εἶχε σκοτισθῆ ὑπὸ τῆς πλάνης καὶ δεισιδαιμονίας. Ὁ Κύριος ἄρα ἀνύψωσε τὴν γυναῖκα, καταστήσας μέτοχον τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἐν τῶ κόσμῳ. Ἀναγνωρίζει τὴν γυναῖκα, «ὡς θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ», μετέχουσαν δηλ. τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῶν δοθεισῶν εἰς τὸν προπάτορα ἐκείνον θείων ἐπαγγελιῶν.

Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δὲν ὑπάρχει ἄρρεν καὶ θῆλυ, ἀλλὰ πάντες εἶναι ἐν. Ἀποτελοῦν μίαν ἐνότητα, ὡς μέλη τῆς κοινωνίας. Εἰς τὸ Ὑπερφῶν καταμένουν οἱ ἔνδεκα προσκαρτεροῦντες τῇ προσευχῇ, ἀλλὰ καὶ (γυναῖκες προσκαρτεροῦσι σὺν αὐτοῖς) (Πραξ. α' 14). Βαπτίζονται ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. (Αὐτόθι

ἡ 12). Ἡ δὲ Λυδία εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ Πρίσκιλλα διδάσκει ἐν τῷ οἴκῳ της. Τὸ σπουδαιότατον, ἡ εἰσόδος τοῦ Χρ/σμοῦ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ συνδέεται μὲ τὸ ὄνομα μιᾶς γυναικός, ἥτις εἶναι («εὐλογημένη ἐν γυναιξίν»). Εἶναι ἡ Παρθένος καὶ Θεοτόκος Μαρία («ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ὑπάρχει τὸ ἰδανικὸν τῆς παρθενίας, τῆς μητρότητος, τὸ πρόσωπον τῶν ὠραιότερων γυναικείων ἀρετῶν, τοῦ οὐρανόου φρονήματος, τῆς ἀγωγῆς καὶ σεμνότητος, τῆς ταπεινώσεως, τῆς μετριοφροσύνης ἐν τοῖς ἐξόχοις προτερήμασι καὶ καρτερικότητος ἐν τῇ δριμυτάτῃ ἀλγηδόνι»).

Οἱ μεγαλόφωνοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνοι πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, διδάσκουν τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνότητα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. «Ὅμοιοί εἰσι πᾶσαι αἱ ψυχαὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν», λέγει Κύριλλος Ἱεροσολύμων. (Κατ. Δ, 20). Κλήμης δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς πρότερον τὴν ψυχικὴν ἐνότητα πλατύτερον ἠρμήνευσεν» (Παιδαγ. Α, 7). «Ἰσὴ ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα, διότι καὶ πρὸς παιδείαν καὶ φιλοπονίαν ἔχει ἀνοικτὴν τὴν θύραν, «κἂν βελτίους οἱ ἄνδρες» (Στρωμ. Δ', 8). Οὕτω δὲ ὑπηρετεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ διακόνισσα· διδάσκει κατ' οἶκον, καὶ νοθετεῖ, προσάγει εἰς τὴν Χρ/κὴν πίστιν καὶ ἀληθείαν γυναικας, διότι αὐτὴ εἰσέρχεται ἐν τῷ γυναικωνίτιδι, λάμπει δὲ καὶ ὡς προφήτης, ὡς αἱ τέσσαρες θυγατέρες τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου.

Ἡ γυνὴ ἀνυψώθη διὰ τοῦ στεφάνου τοῦ μαρτυρίου. Ἐντεῦθεν ἔχομεν τὸν ἐσμὸν τῶν θηλειῶν ἀθλοφόρων μαρτύρων τὸν κατασκομοῦντα τὸ νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας στερέωμα. Θερμαὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐδέχοντο εὐφροσύνως τὸ μαρτύριον καὶ ἀγιαζόμενοι ἠγίαζον τοὺς οἴκους των καὶ τὰς κοινωνίας. «Ὡ γυναικεία φύσις, τὴν ἀνδρείαν νικήσασα διὰ τὸν κοινὸν ἀγῶνα καὶ σωτηρίας καὶ σώματος διαφορὰν, οὐ ψυχῆς, τὸ θῆλυ καὶ ἄρρεν ἐλέγξασαν» (Γρηγ. Ναζιανζ. Λογ. ιε). Διότι («εἰ μὲν τῶν ἔξωθεν ἀγῶνων, ἐπειδὴ σωματίων εἰσιν οἱ πόνοι, εἰκότως οἱ ἄνδρες ἐγνωρίζοντο μόνον. Ἐνταῦθα δέ, ἐπειδὴ τῆς ψυχῆς ὁ ἀγὼν ἅπας ἐστίν, ἐκατέρα τῇ φύσει τὸ στάδιον ἠνέφωγεν, ἐκατέρα τὸ θέατρον κάθηται» (Χρυσοστ. Ἐγκώμ. Εἰς Ἱερομ. Ἰγνάτιον) ¹. Οὕτω διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ γυνὴ ἀνυψώθη καὶ δὴ ἐγένετο θερματέρα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὑπερέχει αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀγάπην καὶ φιλανθρωπίαν πρὸς τοὺς πάσχοντας, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὸ βασιλείον τῆς γυναικός εἶναι ὁ οἶκος. Ἐν αὐτῷ ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ τὰς κοινωνίας καὶ τὸ ἔθνος. Διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ γάμος κατέστη ὁ ναὸς τοῦ ἐπιγελοῦ βίου, ἡ ἐστία τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀγάπης· ἡ μήτηρ τῶν ὠραιότερων ἀρετῶν, ὡς καὶ τὸ ἐσωτερι-

1. Ἐπὶ τῶν παλαισμάτων τῆς εὐσεβείας κοινὸν τὸ στάδιον, ἀναφωνεῖ ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, κοινὰ τὰ παλαίσματα. Ὅμοίως καὶ γυναῖκες ἀποδίδονται καὶ οὐκ ἐκβάλλονται τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ πατάσσονται καὶ ἀναγορεύονται, καὶ ἔχουσι ἐπαθλία, καὶ βραβεῖα καὶ στεφάνους καὶ τρόπαια δεῖ παρ' ἐκείναις λαμπρὰ καὶ νίκαι συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι» (τόμ. 12, σελ. 488. Migne).

κὸν ζωτικὸν πνεῦμα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Διὰ τοῦ γάμου ἀνδρὸς καὶ γυναικός δημιουργεῖται σχέσις μεταξὺ αὐτῶν φυσικὴ ἀλλὰ καὶ ἠθικὴ. «Αἱ γυναῖκες ὑποτάσσονται τοῖς ἰδίῳις ἀνδράσιν, ἀλλ' ὡς τῷ Κυρίῳ, διότι ὁ ἀνὴρ εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡς ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας» (Ἐφεσ. 5, 22). Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησίαν· «ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἑαυτὸν ἀγαπᾷ». Οὕτως ἡ γυνὴ εἶναι ἡ σύμβουλος καὶ βοηθὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῷ κοινωνικῷ βίῳ, εἶναι ἰδία προσωπικότης καὶ οὐχὶ θεραπαινὶς καὶ δούλη. Διὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἀνεπτύχθησαν καὶ ἀνυψώθησαν αἱ γυναῖκες· ἀνεφάνησαν δὲ ἀναρίθμητοι, αἵτινες εἰργάσθησαν καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐν τῇ κοινωνίᾳ διὰ τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐποιίας πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκῃ εὐρισκομένους.

«Ὅπου ἡ οἰκογένεια ἀκμάζει καὶ κραταιοῦται, ἐκεῖ καὶ ἡ πολιτικὴ κοινωνία... Ἡ ὑπερξίς αὐτῆς καὶ κραταίωσις εἶναι ὑπερτάτη ἀνάγκη. Ἡ δὲ ἱστορία διδάσκει ἐκπαλαί διὰ μεγάλων σημείων καὶ παραδειγμάτων ὅτι πρὶν ἢ ἐπιστῆ τὸ τέλος κοινωνίας τινός, εἶχον ἤδη ἐκδηλωθῆ πρότερον τὰ φονικά συμπτώματα τῆς προσεχοῦς καταστροφῆς ἐν τῇ διαφθορᾷ καὶ τῇ ἐξαντλήσει, ἐν τῇ ἀμφισβητήσει καὶ τῇ ἀρνήσει τῆς οἰκογενείας» (Ν. Καζάτζη, Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Πολιτείας, τόμ. Β', σ. 292).

Δυστυχῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὰς ὑγιεῖς καὶ σωτηριώδεις ταύτας ἀρχὰς καὶ διδασκαλίας, διδάσκονται τελευταῖον περὶ τῆς γυναικός νέαι διδασκαλῆαι περὶ γάμου καὶ χειραφετήσεως αὐτῆς. Αὗται φέρουν τὴν διαφθορὰν καὶ ἐξαχρείωσιν τῆς γυναικός, τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου. Γυνή, ἐξερχομένη τοῦ οἴκου, ἐγκαταλείπουσα τὰς ὑποχρεώσεις τῆς μητρότητος καὶ τῆς ἐστιάδος, τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, τῆς δημιουργίας ἀγαθῶν ἀνθρώπων, ἀναμειγνυομένη εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, Ἐκκλησιάζουσα, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, Souffragette, εἶναι τὸ χεῖριστον τῶν συμπτωμάτων νοσηρᾶς καὶ ἀνισορροποῦ κοινωνίας. Ἡ γυνὴ διαφθειρομένη, διαφθεῖρει καὶ καταστρέφει τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν καὶ τὴν κοινωνίαν.

Οὕτω συνέβη ἐκεῖ, ὅπου ἐπεκράτησαν αἱ ψευδεῖς καὶ ἀντιχριστιανικαὶ διδασκαλῆαι. Διαφθεῖρεται τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ. Τὰ δὲ νοσοκομεία τῶν γυναικῶν πλήρη ἐξ ἀκαθάρτων ἀσθενειῶν ἐξ αὐτῶν. Πρὸς τοὺς ἄλλοις, βίαιαι ἐκτρώσεις, ἀλλεπάλληλα διαζύγια, ἄκρα δυστυχία καὶ ἀθλιότης. Τοιαῦτα τ' ἀποτελέσματα τῶν νέων ψευδῶν διδασκαλιῶν.

Μακρὰν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος τοιαῦται ἀνόσιαι διδασκαλῆαι, αἵτινες διαφθεῖρουν τὰς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας. Αὗται διαδίδονται διὰ διαφόρων τρόπων καὶ μέσων. Ἐξάπτουν καὶ ἀποπλανοῦν τὴν φαντασίαν· καλλωπίζου τὴν κακοήθειαν· δικαιολογοῦν τὸ ἐγκλημα καὶ κλονίζου τὰς κυριώτερας βάσεις τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ἀρετῆς. Ἐκ τοιούτων διδασκαλιῶν ρέουσι αἱ παρανομώταται πράξεις καὶ δυστυχῆαι καὶ κοινὰ καὶ ἴδια· καταστρέφεται δὲ τὸ κάλλιστον ἄθος τῆς νεότητος καὶ τῆς υἰείας καὶ δυστυχῶς δλόκληροι οἰκογενεῖαι.

Η ΧΑΡΑ ΩΣ ΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ ἔννοια τῆς λέξεως «χαρὰ» ὑπόκειται, ὡς γνωστὸν, εἰς ποικίλας ἐρμηνείας. Τὸ συναίσθημα δηλονότι τῆς χαρᾶς ὁ καθείς τὸ αἰσθάνεται ἀναλόγως μὲ τὰς περιπτώσεις καὶ τὰς ἀνάγκας του. Ὁ διψῶν αἰσθάνεται χαρὰν, ὅταν ἱκανοποιήσῃ τὴν δίψαν του, ὁ ταξιδιώτης δοκιμάζει χαρὰν ὅταν, κατόπιν ἐπιπόνου πορείας, φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα του, ὁ κυνηγὸς αἰσθάνεται χαρὰν, ὅταν ἐπιτύχῃ τὸ θήραμά του. Ἀκόμη καὶ ὁ ληστὴς δοκιμάζει χαρὰν, ὅταν ληστεύσῃ κάποιον καὶ μείνῃ ἀσύλληπτος. Ἀκόμη καὶ τὸ ζῶον δοκιμάζει χαρὰν, ὅταν κατασπαράξῃ τὸ θῦμα του.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Θρησκευτικὴν ζωὴν τοῦ ἁτόμου καὶ ἰδία τοῦ Ἑλληνοσ. Ἡ χαρὰ ἔχει τὰς ἰδίας ποικιλίας, ἀλλὰ κατὰ τρόπον διάφορον, κατὰ τρόπον εὐγενικόν. Ὁ Διδάσκαλος χαίρει, ὅταν ὁ μαθητὴς του διακριθῇ καὶ γίνῃ θετικῶς χρήσιμος εἰς τὴν Κοινωνίαν. Ὁ Ἐφημέριος χαίρει, ὅταν σῶσῃ μίαν ψυχὴν καὶ ὅταν βλέπῃ τὸ ποίμνιόν του ἠνωμένον καὶ προοδεύον εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν. Ὁ Μοναχὸς τῆς ἐρήμου, ὁ τάξας τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅσον περισσώτερον ταλαιπωρεῖ τὸ σῶμά του, τόσον καὶ περισσώτερον χαίρει. Ὑπῆρξε μάλιστα ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐν τῷ Μοναχισμῷ, ἡρμηνεύετο κατὰ γράμμα τὸ γνωστὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ρωμ. 3, 5).

Ἡ χαρὰ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ βάθος τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Ἰδρυτὴς ἐτόνιζε κατ' ἐπανάληψιν τὸ «πάντοτε χαίρετε». Αἰῶνας ὀλοκλήρους

ὁ πρὸ Χριστοῦ ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἀκούσει λέξιν χαροποιόν, ἡ ὁποία νὰ γεμίζῃ τὴν καρδίαν του ἀπὸ χαρὰν. Ἀλλὰ μετὰ Χριστὸν γενεαὶ πολλαὶ Χριστιανικῶν πληρωμάτων ἐδοκίμασαν καὶ δοκιμάζουν ἀνεκφραστον χαρὰν. Ὑμνοὶ ἀναρίθμητοι ἐγέμιζον καὶ γεμίζουν τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν μὲ χαρὰν καὶ θεῖον παλμόν.

Ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ πρώην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτωχοὶ ἀλιεῖς, ἐνίκων τὴν ἀνίκηνη τὴν μεγάλην, τὸ ἐπετύγχανον αὐτὸ διότι εἶχον εἰς τὰ στήθη των ἐνθουσιασμὸν ἄσβεστον καὶ δυνατὴν Χριστιανικὴν χαρὰν. Συλληφθέντες κάποτε ὡς διδάσκοντες τὰς νέας διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, ἐφυλακίσθησαν καὶ ἐδάφησαν ἀνηλεῶς. Παρ' ὅλα ταῦτα «ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ Συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι» (Πράξ. 5, 41). Ὁ Ἀπ. Παῦλος, ὁ δεῦτερος στύλος τοῦ Χριστιανισμοῦ, λέγων τὸ «ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. 12, 9), ἐδοκίμαζε μεγάλην χαρὰν. Εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς του τονίζει τὴν χαρὰν καὶ γράφων πρὸς Φιλιππησίους (4, 4) ἔλεγε: «χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε καὶ πάλιν ἐρῶ, χαίρετε».

Οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ Μάρτυρες, ὅταν ὠδηγοῦντο πρὸς τὰ βασανιστήρια ἠσθάνοντο, χαρὰν πρὸ τῶν ἀνηκούστων δοκιμασιῶν, διότι μίαν ὥραν ἐνωρίτερον θὰ ἠνώοντο μὲ τὸν Χριστόν, τοῦθ' ὅπερ ἀπέτελει τὸ μόνον πόθον των. Ἀντὶ κοπετῶν καὶ ἐκδηλώσεων ἀγωνίας, οἱ πρὸς τὸ μαρτύριον βαδίζοντες πρώτοι Χριστιανοί, ἐξεδήλωνον προθυμίαν καὶ χαρὰν ψάλλοντες ὕμνους καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν. Εἶναι ἄξιον

Ἡ οἰκογένεια ἐν Ἑλλάδι διτηρήθη καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος καὶ δὴ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας. Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ διτηρήθη καὶ ἐκαλλιεργήθη τὸ ἔθνικόν αἴσθημα καὶ ὁ πόθος τῆς ἀπολυτρώσεως. Ἡ Ἑλληνὶς μήτηρ ἦτο ἡ Ἑλλάς, πραγματικὴ ἰερέα, καλλιεργοῦσα τὸ ἄσβεστον πῦρ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς πρὸς τὰ ἔθνικα ἰδεώδη, τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρίδα. Διὰ τῆς πίστεως τὸ ἔθνος διτηρήθη ἀμόλυντον ἀπὸ ξένων ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἵνα ἀναστῇ ἐπὶ τέλους καὶ ἀναγεννηθῇ καὶ δὴ νὰ καταστῇ ἱκανὸν νὰ διεκδικήσῃ κατὰ τῆς τυραννίας τὰ ἱστορικὰ του δικαιώματα.

Αἱ Ἑλληνίδες ἦσαν ὠχυρωμέναι μετὰ σεμνότητος καὶ ἀρετῆς ἀπηλλαγμέναι τῆς κουφότητος, τῆς ματαιοφροσύνης, καὶ τῆς πρὸς τὴν πολυτέλειαν προσηλώσεως, ἧτις εἶναι γάγγραινα κοινωνικῆ. Αὐταὶ ἠδύναντο νὰ λέγουν ὅ,τι ἔλεγον αἱ ἀρχαῖαι συνεταὶ γυναῖκες, περὶ κοσμημάτων ὄντος τοῦ λόγου, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος. «Σεμνομένης γυναικὸς τινὸς Ἰωνικῆς ἐπὶ τινὶ τῶν ἑαυτῆς ὑφασμάτων, ὄντι πολυτελεῖ, Λάκαινα ἐπιδείξασα τοὺς τέσσαρας υἱούς, ὄντας κοσμιωτάτους, τοιαῦτα, ἔφη, δεῖ εἶναι τὰ τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς γυναικὸς ἔργα, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐπαίρεσθαι καὶ μεγαλαυχεῖν» (Πλούταρχ. Ἠθικά, σ. 241, δ').

Καὶ «ἡ γυνὴ τοῦ Φωκίανος, ξένης τινὸς γυναικὸς Ἰωνικῆς ἐπιδειξαμένης χρυσοῦν καὶ λιθοκόλλητον ἐν πλακίαις καὶ περιδεραίοις, ἐμοὶ δὲ ἔφη, ἐστὶ Φωκίαν, εἰκοστὸν ἔτος ἦδη στρατηγῶν» (ὁ αὐτός, Φωκ. 13). Διὰ τῶν χριστιανῶν γυναικῶν θὰ δημιουργηθοῦν οἱ ἀγαθοὶ καὶ χρηστοὶ ἄνδρες, οἵτινες θὰ τιμῆσουν καὶ θὰ δοξάσουν τὸ ἔθνος.

Δυστυχῶς, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, πολλοὶ πολλάκις πολλαχοῦ παρασύρονται ὑπὸ ψευδῶν καὶ δὴ τοῦ Κομμουνισμοῦ διδασκαλιῶν, ὅστις διαφθείρει τὰ πάντα. Κλυδωνίζονται παντὶ ἀνέμῳ διδασκαλίας καὶ κατὰ τὸ ἄψυχον πτώμα τοῦ Τρωϊκοῦ νεανίου

Κείμενοι ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοι ἐν πόντου σάλῳ πολλοὺς διαύλους κυμάτων φοροῦμενοι.

Εἶναι καιρὸς ἡμῶν ν' ἀνανήψωμεν καὶ ἀνορθωθῶμεν ἀπὸ τῆς πτώσεως εἰς ἣν ἐπέσαμεν. Ἐν χρόνοις καθ' οὓς «ἐκλέλοιπεν ὄσιος καὶ ὀλιγόθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων» (Ψαλμ. ια' 2), φροντίσωμεν νὰ μορφώσωμεν θρησκευτικῶς τε καὶ ἠθικῶς τὴν οἰκογένειαν διὰ τῆς καλῆς ἀγωγῆς τῆς γυναικὸς, δι' ἧς θ' ἀνορθωθῇ καὶ δοξασθῇ ἡ πάλαι ἐνδοξὸς πατρίς μας, ἧς οὐδὲν τιμιώτερον καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον ὑπάρχει.

Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (†)

προσοχής, ότι ο 'Ιστορικός Ευσέβιος (8,9) αναφέρει τὰ ἐξῆς: «Μετὰ χαρᾶς και γέλωτος και εὐφροσύνης ἐνεφανίζοντο τὴν ὑσάτην ἀπόφασιν τοῦ θανάτου καταδεχόμενοι, ὥστε και ψάλλειν και ὕμνους και εὐχαριστίας εἰς τὸν τῶν ὅλων Θεὸν μέχρις αὐτῆς ἐσχάτης ἀναπέμπειν ἀναπνοῆς». Ἀκόμη και εἰς τὰς κατακόμβας, κατὰ τοὺς σκληροὺς χρόνους τῶν διωγμῶν, δὲν ἔλειπεν ἡ χαρὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ἀν και ἔλειπον αἱ ἐξωτερικαὶ ἐκδηλώσεις.

Ὁ Χριστιανισμὸς σήμερον, και ἰδιαίτερος ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμὸς, καιτοὶ διαρκῶς ἐμπεριστατος, ἐξακολουθεῖ, πάση θυσίᾳ, νὰ ζητῆ και νὰ θέλῃ νὰ ἀνυψώσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πρὸς τὴν χαρὰν. Ἡ θεωρία του εἶναι ὅτι, καιτοὶ ἀτενίζει ὁ Χρ/ανὸς πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι ἐν τῷ οὐρανῷ βλέπει τὸν ἴδιον τὸν Θεόν, δὲν παύει ἐν τούτοις ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀγνὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Ἐπάνω εἰς τὴν γῆν και εἰς τὰ ὄρη και εἰς τὴν θάλασσαν και παντοῦ λατρεῖ τὸν Θεόν, ὡς ποιητὴν «ὀρατῶν τε πάντων και ἀοράτων». Διότι ὁ ἴδιος ὁ Θεμελιωτὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶχε χαρούμενην τὴν ὄψιν και κατ' ἐπανάληψιν ἐτόνιζε τὸ «πάντοτε χαίρετε», και αὐτὰ ἦσαν τὸ Λόγια Του πρὸς τοὺς Μαθητὰς και Μαθητριάς Του ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του.

Δι' ὅλων Της τῶν μέσων ἡ Ἐκκλησία, και ἰδίᾳ ἡ Ὁρθοδοξία, ζητεῖ ν' ἀνυψώσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πρὸς τὴν χαρὰν. Ὁ Ἐλληνας ἰδιαίτερος, και ὡς λάτρης τοῦ Διὸς τὸ πάλαι, και ὡς λάτρης τοῦ Ἰησοῦ κατόπιν, συνήνωσε τὴν ἐκδήλωσιν τῆς λατρείας μετὰ τὴν χαρὰν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὴν ἐπικοινωνίαν του μετὰ τὸν Θεόν ὡς τὴν μόνην ἀληθινὴν πηγὴν τῆς χαρᾶς.

Ἡ περιφορὰ τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου γύρω ἀπὸ τὴν Ἀγ. Τράπεζαν κατὰ τὴν πρώτην εἴσοδον, ἡ περιφορὰ τῶν ἀνθέων μετὰ τοῦ Σταυροῦ κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ και τῆς Σταυροπροσκυνήσεως συνδέονται μετὰ τὴν ἔκφρασιν χαρᾶς, ὅπως ἐγίνετο και εἰς τοὺς Ἀρχαίους Ἕλληνας, και ἀποτελοῦν χορὸν και ᾄδην αὐτοχρόνως. Ὁ Χορὸς τῶν νεονύμφων ὁ ὁποῖος γίνεται τρεῖς κατὰ τὸν γάμον γύρω ἀπὸ τραπεζίον μετὰ τὰ σχετικὰ τροπάρια, τονισμένα και αὐτὰ ἐπὶ τῇ βάσει χοροῦ, δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἐκδήλωσιν χαρᾶς.

Ποτὲ ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι πηγὴ χαρᾶς διὰ τὸν Ἕλληνα. Ἄς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν και αὐτὴν ἀκόμη τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα, τὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν. Εἶναι βεβαίως μία ἑβδομάς πόνου και θλίψεως, διότι ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὀδηγεῖται, ὡς ὁ τελευταῖος κακοῦργος, εἰς τὸν σταυρόν, ἐν μέσῳ ὕβρεων, σαρκασμῶν και ἐμπτυσμάτων. Και ὁμως ἐν μέσῳ ὅλων ἐκείνων τῶν ταπεινώσεων ὠμίλει περὶ «χαρᾶς πεπληρωμένης» (Ἰωάν. 15,11).

Ἀκόμη και τὰς μνήμας τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ὁρθόδοξος τὰς ἐορτάζει κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου των, τοῦτέστι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου των. Και τὰς ἐορτάζει μετὰ χαρὰν πάντοτε. Μετὰ φυσικὰ

ἀνθη στεφανώνει τὰς εἰκόνας των. Και, διαρκούσης τῆς ἐορτῆς των, πανηγυρίζει μετὰ χαρὰν, διότι ἡ πίστις του εἰς τὴν ἔνωσιν μετὰ τὸν Χριστὸν εἶναι διὰ τὸν πραγματικὸν Χριστιανὸν ὡς μία πηγὴ χαρᾶς. «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάζατε», λέγει ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς περιόδου τῶν Χριστουγέννων, και «Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί» τονίζει και πάλιν ἡ ἰδία κατὰ τὰς μετὰ τὸ Πάσχα 40 ἡμέρας, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ἡμέρας φαιδρότητος και χαρᾶς.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ Ἕλληνας, πρὸ παντός, τραφεῖσα μετὰ τὴν ποίησιν και τὴν ἀρμονίαν, τὴν ὁποίαν βλέπει παντοῦ οὗτος ἐν τῇ φύσει, διότι εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, λαὸς τοῦ χωριοῦ και τοῦ νησιοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν, εἰς στιγμὰς στενοχωρίας, νὰ μείνῃ πολὺ εἰς αὐτὰς. Ἀκόμη και τὸν θάνατόν του τὸν τραγωδεῖ. Λέγει «γὰρ δὲς καιρὸ πού διάλεξε ὁ χάρος νὰ με πάρῃ, τώρα π' ἀνθίζου τὰ κλαδιὰ και βγάζ' ἡ γῆ χορτάρια». Και ποία εἶναι πιερωτέρα περίπτωσις ἀπὸ τὴν περίπτωσιν θανάτου προσφιλοῦς προσώπου; Και ὁμως και εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην συνδέει ἡ Χρ/κὴ Ἑλληνικὴ ψυχὴ τὴν θλίψιν μετὰ τὴν χαρὰν, διότι πιστεύει εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς και αἰσθάνεται ἀνακούφισιν και χαρὰν, ὅταν ἀποδίδῃ εἰς τὸν νεκρὸν τὰς προσηκούσας τιμὰς ἐπὶ πολὺ διάστημα μετὰ τὸν θάνατον.

Μερικοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι θρησκεία θλίψεων και περιορισμῶν και στερήσεων και ἀσκήσεων και ὅτι μόνη ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ θρησκεία, ἡ εἰδωλολατρικὴ, ἦτο πηγὴ χαρᾶς, και τοῦτο διότι, ὡς διατείνονται, ὑπῆρχεν ὁ χορὸς εἰς τὴν ἀρχαίαν θρησκείαν. Ἀλλὰ μήπως ἡ χορωδία σήμερον, ὡς προανεφέρομεν, δὲν ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῶν τελετῶν τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας; Εἰς τὰ ἀξέχαστα χωριά και νησιά τῆς προσφιλοῦς Ἑλλάδος μας, κατὰ τὰς ἑορτὰς και πανηγύρεις τῶν τιμωμένων Ἁγίων, μετὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν, εἰς τὰς πρὸ τῶν ναῶν πλατείας, οἱ πανταχόθεν προσερχόμενοι προσκυνηταί, θέτουν, ἐν μέσῳ τῶν συγκεντρώσεών των, ὡς διευθύνουσιν δύναμιν, τὴν χαρὰν. Τραγουδοῦν, συντρώγουσιν, χορεύουσιν και μετὰ τὰ εἰς τὴν διάθεσιν των μέσα, διασκεδάζουσιν. Τὸ ἴδιο ἔκαμνον και οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας.

Ἐνας ποιητὴς εἶπε: «Ποτὲ του δὲν ἐγέλασε, ἐκεῖνος πού δὲν κλαίει.» Και πράγματι, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς ἔρχεται μετὰ τὴν θλίψιν. Και τότε εἶναι καλύτερα και ἐντονωτέρα. Ὁ ναύτης, μετὰ τὴν καταιγίδα και τὴν πάλην ἐναντίον τῶν κυμάτων και τῶν στοιχείων, δοκιμάζει χαρὰν μεγάλην. Ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τὸν χειμῶνα, ἀπολαμβάνει τὸ θέρος καλύτερον. Τὴν λύπην τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος διαδέχεται ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ ναοὶ στολίζονται μετὰ δάφνας. Ἡ Χορωδία ψάλλει τὰ ἄσματα και τοὺς ὕμνους, πού εἶναι γραμμένοι εἰς τὸν τόνον τοῦ χοροῦ, μετὰ φωνὴν ὄχι μυστικὴν και σιγηλὴν, ἀλλὰ μετὰ τόνον πασχαλινὸν και χαρούμενον, διότι ἡ χαρὰ εἶναι ὡς ἐν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΓΙΔΗΣ
Ἐπίσκοπος Νύσσης.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀνάγκη δημοκέντρου δράσεως.

Οἱ ζηλωταὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ μας, διὰ τῆς τυφλῆς μιμήσεως καὶ διὰ τῆς μεταφυσείσεως εἰς τὴν χώραν μας πάσης ξενικῆς μορίας, καὶ παντὸς νοσηροῦ εὐρημάτου τῆς Δυτικῆς ἠθικῆς ὑποτονίας, ἔχουν κατ' αὐτὰς νέαν ἀφορμὴν ἐπιτάσεως τοῦ κεληρότος θανατισμοῦ των.

Εἶναι τὰ ἐμφανισθέντα προσφάτως καὶ ἐντὸς τῆς κοινωνίας μας κρούσματα τοῦ ἐπιλεγόμενου « τεδδουμποῦσμοῦ », ὁ ὁποῖος συνίσταται εἰς τὴν ἀνευρυθρίαστον διάπραξιν ἡλιθίων, βαρβάρων καὶ κακοήθων ἐνεργειῶν ἐναντίον ἀνυπόπτων ἀνθρώπων, κατὰ μίμησιν τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἢ τὴν Σουηδίαν ὑπὸ ψυχοπαθῶν προφανῶς νέων.

Τοιοῦτοτρόπως, ὅπως ἀνεγράφη, μία ὁμὰς ἀναγῶγων νεαρῶν προέβη πρὸ ἡμερῶν εἰς ἐμετικὰς καὶ ἐξοργιστικὰς ἀσχημίας, εἰς βάρος φιλεόρτων καὶ εὐσεβῶν Χριστιανῶν, κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνης τῆς ἁγίας Παρασκευῆς.

Καὶ ὄχι μόνον ἐδημιούργησαν δαιμονιώδη θόρυβον, ὁ ὁποῖος διετάραττεν ἀσεβέστατα τὴν τάξιν καὶ τὴν ἱεροσπρέπειαν τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως. Ἀλλὰ τόση ὑπῆρξεν ἡ ἐκφυλὸς νεοτεριστικὴ τῶν ὁρμῆ καὶ τόσον τὸ ἀντιθρησκευτικὸν των μένος, ὥστε ἐτόλμησαν νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἀστυνομίας, ὅταν ἠθέλησεν αὐτὴ νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἑορταστὰς καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν.

Καὶ τὸ μὲν δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου τελικῶς προσήχθησαν, ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς — ὀρθότατα — τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀναγῶγους αὐτοὺς νεαροὺς. Νομίζομεν ὅμως, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶναι διόλου ἀπλοῦν. Καὶ ὅτι τὸ θολὸν αὐτὸ κῆμα τῆς ἀντιπαραδοσιακῆς ἐκτροπῆς τῶν ἐφήβων μας πρὸς τὸν « τεδδουμποῦσμον » καὶ πρὸς πᾶσαν ξενογενῆ ἀσχημίαν, πρέπει νὰ ἀντιμετωπιισθῇ σοβαρώτερον. Καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ δραστικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ ἢ κατ' αὐτῶν ἀντίδρασις.

Πρέπει νὰ ἐξακριβωθοῦν τὰ βαθύτερα αἷτια τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν. Καὶ πρέπει ν' ἀνακοπῇ, ὅπωςδῆποτε, ριζικῶς ἢ ἐπιδημικῶς αὐτὴ ἠθικὴ λοίμωξις, διότι ἀποτελεῖ μέγαν κίνδυνον διὰ τὴν υἰερίαν τῆς Φυλῆς μας. Τὸ ζήτημα δὲ τῆς ἐξωσχολικῆς ἀπασχολήσεως τῆς νεολαίας μας πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ σοβαρώτατα ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀρμοδίους μας.

Ἄς μὴ λησμονῆται ἀπὸ οὐδένα, ὅτι ὑπάρχουν χιλιάδες ἐφήβων μας, σηπόμενοι ἀπὸ τὴν ἀνεργίαν καὶ πλήττοντες ἀπὸ τὴν ἀνίαν. Οἱ ὁποῖοι ἢ γίνονται εὐάλωτα θήματα τοῦ ἀντιθέου καὶ ἀντεθνικοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ μαστιζόμενοι ἀπὸ τὴν πλήξιν καὶ τὴν ἀπογοητευτικὴν δι' αὐτοὺς πραγματικότητα λιμνάζουν κυριολεκτικῶς εἰς τὰ διάφορα καφενεῖα ἢ εἰς ἄλλα ψυχοφθόρα κέντρα. Καὶ ἐκεῖ, μέσα εἰς περιβάλλον νοσηρῶν, ὑφίστανται διαστροφὴν τῶν συναισθημάτων των. Καὶ καταπτοῦν νὰ νομίζουν ὡς ἡρωϊσμόν, τὸ νὰ ἐκδηλώσων—ἔστω καὶ ἀνισορρόπως—τὴν ψυχικὴν

των ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κοινωνικὴν πραγματικότητα.

Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Κατηχητικῶν τῆς Σχολείων πράττει ἀναμφιβόλως πολλὰ, πάρα πολλὰ, καὶ προσφέρει καὶ ἐπὶ τούτου μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Ἔθνος. Δυστυχῶς ὅμως καὶ εἰς τὸν τομέα τούτου τῆς δράσεως τῆς παραμένει ἀνεπικούρητος. Καὶ τὸ ἐπίσημον Κράτος οὐδὲν ἐπέδειξεν μέχρι σήμερον ἐνδιαφέρον.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶναι, ὅτι δὲν ὑφίσταται κοινὸς προγραμματισμὸς ἐνεργειῶν καὶ δράσεως τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀσχολοῦνται εἰς τὸ εὐγενὲς τούτο ἔργον, καὶ αἱ ὁποῖαι προσφέρουν, ὁμολογουμένως, πάρα πολλὰ.

Ἄς γίνωνται λοιπὸν κοινὰ συσκέψεις, ἐφ' ὅσον οἱ σκοποὶ συμπέτουν. Καὶ ἄς ληφθοῦν δραστικὰ μέτρα καὶ γενναῖαι ἀποφάσεις, ὅπως ἀποβῇ ὁμολογούμενη καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ἀποδοτικωτέρα ἢ συντελουμένη ἐργασία καὶ καταρδεύονται ἀφρονώτερον αἱ συνειδήσεις τῶν νέων μας ἀπὸ τὸ Ἐὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλως ὑπάρχει φόβος νὰ αἰφνιδιασθῶμεν καὶ ἀπὸ ἄλλας θλιβερωτέρας ἀκόμη ἐκδηλώσεις ἀπὸ αὐτὰς, πρὸς τόσον ἀπρεπῶς καὶ τόσον ἀνισορρόπως ἐξεδήλωσαν προσφάτως οἱ ἀξιοθρήνητοι ὁπαδοὶ τοῦ « τεδδουμποῦσμοῦ ».

Τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Μὲ μεγάλην λύπην ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος παρακολοθεῖ τὰς ἀλλεπαλλήλους πυρκαϊὰς, αἵτινες κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας ἀπετέφρωσαν οὐ μόνον μεγάλας δασικὰς ἐκτάσεις, ἀλλὰ καὶ πολλὰ βιβλία καὶ χειρόγραφα μεγάλης ἀξίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Νομίζομεν, ὅτι τὸ κακὸν προσέλαβε μεγάλας διαστάσεις καὶ πρέπει νὰ κινήσῃ δραστικὴν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων. Ἰδίως πρέπει οὗτοι νὰ λάβουν σημεῖα καὶ μέτρα διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν καὶ τὴν διάσωσιν τῶν χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Βεβαίως εἶναι συγκινητικὴ ἢ προσπάθεια, τὴν ὁποῖαν καταβάλλει ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ ἡ Ἱερὰ Ἐπιστοπία τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὡς καὶ ὁ τελῶνης Δάφνης Ἁγίου Ὄρους κ. Θεοδωράκης, ἀγρυπνῶν διὰ τὴν ἐκ τῆς κλοπῆς προστασίαν τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ φροντίζων κατ' ἀξίειαν τρόπον πρὸς ἀφύπνισιν τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Ὄρους γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὡσαύτως εἶναι ἀξία συγκαταληγῶν καὶ ἐδγνωμοσύνης μοναίτινες, αἵτινες πράγματι ἀγρυπνοῦν ἐπὶ τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποῖους φυλάττον.

Ἄλλ' αἱ προσπάθειαι αὗται πρέπει νὰ γενικευθοῦν. Πρέπει πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἀρμοδίοι νὰ κινήσων, ἵνα διὰ παντὸς μέσον ἐξουδετερώσων τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχουν οἱ πνευματικοὶ θησαυροὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κινδύνους « ἐκ γένους, κινδύνους ἐξ ἐθνῶν », κινδύνους ἐκ κλοπῆς, κινδύνους ἐκ πυρκαϊᾶς, κινδύ-

νους ἐκ σκόρου ἢ κονιορτοῦ. Μία μικρὰ σχετικῶς δαπάνη καὶ πρὸ πάντων καλὴ θέλησις καὶ ἀφύπνισις τῆς συνειδήσεως, ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποτελεῖ ἱερὸν Παλλάδιον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους, εἶναι ἱκανὰ πρὸς λήψιν τῶν δεόντων μέτρων, δι' ὧν θὰ προστατευθοῦν καὶ θὰ ἀξιοποιηθοῦν οἱ πνευματικοὶ θησαυροὶ τοῦ Ὄρους τῆς Παναγίας.

Κατὰ πάντα εὐστοχον.

Εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους ἀναφέρεται, ὅτι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης κατετέθη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως σχέδιον Νομ. Διατάγματος, δι' οὗ ἐξαιροῦνται τῆς πρὸς στρατεύσειν ὑποχρεώσεως οἱ μοναχοί, ὡς καὶ οἱ μέλλοντες νὰ ἱερωθῶσιν ἀπόφοιτοι ἢ σπουδασταὶ τῶν Ὀρθόδοξων Ἑλληνικῶν Θεολογικῶν Σχολῶν.

Τὸ σχέδιον τοῦτο εἶναι κατὰ πάντα εὐστοχον καὶ ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως, πιστεύομεν δὲ ὅτι θὰ τύχη τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ὅτι τάχιστα θὰ κωρωθῆ ὑπὸ τῆς Βουλῆς.

Οἱ προαλειψόμενοι διὰ τὴν ὑψηλὴν κλησιν τοῦ κληρικῆ καὶ μοναχοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπερίσπαστοι καὶ ἀπηλλαγμένοι ἀσχολιῶν, αἵτινες παρέχουν ἐμπόδια καὶ δημιουργοῦν προσκόμματα εἰς τὴν κατὰ πάντα ἀρτίαν πνευματικὴν προπαρασκευὴν των.

Ἡ Ἐκκλησία πολλάκις ὑπέδειξε τοῦτο. Καὶ ἀποτελεῖ ἀληθῶς εὐτύχημα, ὅτι αἱ ἀπόψεις τῆς εἰσηκούσθησαν καὶ νόθετήθησαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων.

Ἑπιτηδεῖα πρὸς τὸ Ἔθνος.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Προνοίας, δι' ἧς τὰ ἀνὰ τὴν χώραν κοινοτικά καὶ ἀγροτικά ἰατρεῖα ἐλαβον ἐντολὴν νὰ παρέχουν δωρεὰν ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς ὑπαίθρου καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, εἶναι ἐν ἀκόμῃ ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν ἀρτίων προσπαθειῶν τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῶν Ἱερῶν μας. Ἡ ἀπόφασις δὲ δικαίως προὐκάλεσε γενικὴν ἱκανοποίησιν καὶ λίαν ἐπαινετικά σχόλια διὰ τὸν νόθετησαντα τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας κ. Ὑπουργόν.

Οἱ ἱερεῖς τῆς ὑπαίθρου, ὡς κατ' ἐπανάληψιν ἔχομεν τονίσει, εἶναι οἱ φρουροὶ τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν καὶ οἱ φύλακες τῶν θησαυρῶν τῆς Ἑλληνορθόδοξου παραδόσεως. Καὶ πρὸς αὐτοὺς στρέφεται διαρκῶς ἡ σκέψις τῆς Ἀγ. ἡμῶν Συνόδου καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Μακαριωτάτου. Ἐπομένως πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς πτωχείας, ἐξ ἧς μαστίζονται, καὶ πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ καθ' ὅλον βιοτικῆ ἐπιπέδου αὐτῶν, χαροποιεῖ ἰδιαιτέρως τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ δὲν ὠφελεῖ μόνον αὐτούς, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀπότρημα μεγάλῃ ὑπηρεσίαν πρὸς τὸ Ἔθνος.

Μία ἔκκλησις.

Συμφώνως πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Καστοριάς κ. Μιχαλοπούλου μεταδοθείσας πληροφορίας, ἐν τῇ

περιοχῇ τοῦ νομοῦ χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐκκλησίαι, εἰς τὰ ὄρεα ἰδίως χωρία, τρωγλαί, ἐστεργασμένοι μὲ «τενεκέδες». Δι' αὐτὸ κατὰ τοὺς χειμερινούς μῆνας εἶναι ἀδύνατον νὰ τελεσθῆ Θεία Λειτουργία.

Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Νομάρχης ἀναφέρει, ὅτι πρέπει νὰ ἀνοικοδομηθοῦν ἐκ βάρων πολλοὶ ναοὶ καὶ νὰ ἀποπερατωθοῦν ἢ ἐπισκευασθοῦν ἄλλοι. Καὶ ἐπειδὴ τὰ χρήματα διὰ τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην δὲν δύνανται νὰ ἐξευρεθοῦν ἐξ ἐπιτοπίων πόρων, ὁ κ. Νομάρχης κάμνει ἔκκλησιν, ὅπως γίνων διάφοροι προσπάθειαι διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τῶν χρημάτων τούτων.

Συγχαιρομεν τὸν κ. Νομάρχην. Καὶ πιστεύομεν, ὅτι οἱ ἀρμοδίιοι θὰ συγκληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀξιεπάριον ἔκκλησιν ταύτην. Δὲν πρέπει νὰ λησιμονώμεν, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἀκαταμάχητον ἔθνοποιόν δύναμιν ἐπιπροσθέτως δὲ ὅτι τὸ Ἑλληνορθόδοξον στοιχεῖον τῶν βορείων περιοχῶν διατρέχει πλείστους κινδύνους. Οἱ ἀνοικοδομηθησόμενοι δὲ εὐπρεπεῖς ναοὶ θὰ εἶναι αἱ ἐπάλξεις καὶ οἱ προμαχώνες τῶν ἰδεωδῶν τοῦ Ἔθνους, ὡς καὶ τὰ προπύργια ἐναντίον τοῦ κινδύνου τοῦ ἀφελληνισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

Ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἱεροσυλίαν.

Ἀξία πολλῆς προσοχῆς εἶναι ἡ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τοὺς Νομάρχας καὶ τοὺς Ἐπάρχους τοῦ Κράτους ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, διὰ τῆς ὁποίας παρατηρεῖται, ὅτι ἄκοσμον καὶ ἀσεβὲς εἶναι τὸ θέαμα τῶν πλείστων νεκροταφείων τῶν ἐπαρχιῶν. «Πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς τονίσει ἡ Ἐγκύκλιος, στεροῦμενα παντελῶς περιτοιχίσεως, εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ποιμνίων καὶ ἄλλων ζώων, τὰ ὅποια βόσκουν ἐλευθέρως εἰς αὐτὰ καὶ τὰ μολύνουν μὲ τὰς ἀκαθαρσίας των. Ἀγρία βλάστησις καλύπτει τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν σταυρούς. Τὸ θέαμα τῶν νεκροταφείων τούτων, τὸ ὅποιον προσβάλλει καιρίως τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν μας, πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ ἐκλείψῃ. Δὲν εἶναι νοητὸν νὰ παρουσιάζονται σήμερον τοιαῦτα θέαματα εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοὺς παναρχαίους χρόνους βαθὺς ἐξεδηλώθη σεβασμὸς πρὸς τοὺς νεκρούς, οἱ τάφοι τῶν ὁποίων, σωζόμενοι μέχρι σήμερον ἀλύμαντοι, ἀποτελοῦν μεγαλειώδη ἔργα τέχνης, ἐμπνέοντα τὸν θαυμασμὸν εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον».

Νομίζομεν, ὅτι τὰ σχόλια περιτεύουν. Ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς νεκρούς ὑπῆρξε πάντοτε ἀπὸ τὰς χαρακτηριστικώτερας ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνωτέρου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Τὰ δὲ χριστιανικὰ κοιμητήρια δέον πάντοτε νὰ τυγχάνουν μεγάλης περιποίησεως καὶ φροντίδος. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἱστορικὴ παράδοσις. Πάντοτε οἱ Χριστιανοὶ ἠντρεπίζον τοὺς τάφους τῶν προσφιλῶν νεκρῶν των. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ καὶ ὁ συμβολισμὸς των. Διότι τὰ κοιμητήρια εἶναι τὰ ἀγκυροβόλια τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Καὶ αἱ πύλαι, διὰ τῶν ὁποίων αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν εἰσέρχονται εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Παραδείσου, τῆς ὁποίας ἀκριβῶς σύμβολον ἀποτελεῖ καὶ ὁ διὰ τῶν ἀνθέων στολισμὸς αὐτῶν. Δι' αὐτὸ ἡ ἔλλει-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ὡς ἤδη ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον τεύχος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀντεπροσωπεύθη κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀποβιώσαντος Πατριάρχου τῶν Σέρβων κυροῦ Βικεντίου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς κ. Ἰακώβου καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Δαμασκηνοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Θουμακοῦ κ. Χρυσσοτόμου. Κατὰ τὴν κηδεῖαν, γενομένην τῆ 8ῃ παρ. μηνός, ὁ Σεβ. Μητροπολιτῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος ἐκ μέρους τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξεφώνησεν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῶ Βελιγραδίου τὸν κάτωθι ἐπικήδειον λόγον :

«Ὁ ἀπροσδόκητος θάνατος τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας κυροῦ Βικεντίου βαθύτατα ἐλόπησε τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηρῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριος Θεόκλητος, εὐθὺς ὡς ἐπληροφόρηθη τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Βικεντίου, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱεράς Συνόδου καθώρισε *Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν*, ἀποτελουμένην ἐξ ἡμῶν καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κυρίου Δαμασκηνοῦ, ὡς καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Θουμακοῦ κυρίου Χρυσσοτόμου, οἱ ὅποιοι καὶ ἐφθάσαμεν μέχρι τοῦ Βελιγραδίου, τῆς ἑδρας τοῦ Πατριαρχείου, ἵνα μετὰσχόμενοι τῆς κηδείας τοῦ ἀλησμόνητου Πατριάρχου, ὁ ὅποιος στενωτάτα συνεδέθη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ βαρὺ πένθος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας βαθύτατα τὸ συμμερίζεται ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύωμεν.

Ὁ Ἀγιώτατος καὶ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰπεκίου Μητροπολίτης Βελιγραδίου καὶ Καρλοβικίου καὶ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κυρὸς Βικέντιος ὑπῆρξε μία διαπρεπῆς Ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότης, καὶ εἰς ἐκ τῶν ἀξίων Προκαθημένων τῆς Ἀγιωτάτης Σερβικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου θὰ γραφῆ λίαν ἐπαινετικῶς εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἱστορίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀειμνήστου Πατριάρχου, ἀγαπήσας τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας καὶ προπαρασκευασθεὶς καταλλήλως ἵνα ὑπηρετήσῃ εἰς αὐτήν, κατώρθωσε, χάρις εἰς τὴν βαθεῖαν πίστιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Χριστόν, νὰ ἀνέλθῃ τὰς Ἱεραρχικὰς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας βαθμίδας καὶ νὰ καταλάβῃ κατὰ τὸ ἔτος 1950 τὸν θρόνον τοῦ Ἁγίου Σάββα τῆς Σερβίας, τὸν ὁποῖον θρόνον ἐτίμησε, ἀναδειχθεὶς ἀξίος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ Πρωθυεράρχης.

Ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχε τὴν σπανίαν εὐνοχίαν νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μακαριστοῦ τούτου Πατριάρχου μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς 23 Ὀκτωβρίου μέχρι τῆς 12 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1955. Τότε ὁ ἀειμνήστου Πατριάρχου Βικέντιος ἐθεμελίωσε διὰ τῆς ἐπισκέψεως ἐκεῖνης ἐν λαμπρῶν σύστημα στενωτάτης καὶ ἐγκαρδιωτάτης συνεργασίας τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Δὲν εἶναι τῆς παρουσίας στιγμῆς νὰ ἀναπτύξωμεν

φίς μερίμνης διὰ τὰ νεκροταφεῖα ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἱεροσυλίαν.

Σημαντικὴ συμβολή.

Τὸ προσφάτως κυκλοφορήσαν βιβλίον «Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον», ὅπερ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου τῆς «Ἐκκλησίας» κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου, εἶναι πράγματι ἀποκαλυπτικόν. Διότι ἀποκαλύπτει, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα μας ὑπάρχον ἐκλεκτοὶ ἐπιστήμονες, οἵτινες, ἂν καὶ δὲν εἶναι θεολόγοι, διαποτίζον τὸ συγγραφικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν τῶν ἔργων μετὰ γνησίου Χριστιανικοῦ πνεύματος, ὅπερ πάλλεται καὶ σκιρτᾷ εἰς πᾶσαν σελίδα τοῦ βιβλίου των.

Ἰδιαιτέρως δὲ σήμερον, ὅτε διάφοροι φθοροποιοὶ ἐπιδράσεις φθείρουν καθημερινῶς τὴν ἱστορικὴν σάρκα τῆς Φυλῆς μας καὶ πλείσταὶ συσκέψεις συγκροτοῦνται καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τὴν ὀρθὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας μας καὶ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν καταλλήλων μέσων, δι' ὧν θὰ καταπολεμηθῆ ἡ ἐγκληματικότης, ἡ συμβολὴ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Παπαζαχαρίου εἶναι σημαντικωτάτη, διότι καθιστᾷ γενικῶς συνειδητόν, ὅτι ἄνευ τοῦ γνησίου Χριστιανικοῦ πνεύματος πᾶσα προσπάθεια πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἀνθρώπων τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου εἶναι καθαρὰ οὐτοπία.

Τὸ ζήτημα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐνότητος.

Εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἐφετεριῶν μουσικῶν ἐορτῶν τῆς Βιέννης ἐγένετο καὶ τὸ λεγόμενον «πνευματικὸν συμπόσιον τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐνότητος», καθ' ὃ ἀνηγγέλθησαν γινῶμαι καὶ ἀπόψεις ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῷ μέλλοντι δημιουργίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης. Πᾶσαι αἱ προσωπικότητες, αἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὸ Συμπόσιον, ἐτόνισαν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς συμπήξεως μιᾶς μεγάλης εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας.

Ἀναμφιβόλως τοιαῦται συζητήσεις, ὅσον καὶ ἐὰν ἔχουν, ὡς ἐλέχθη, πλατωνικὸν χαρακτήρα, δὲν εἶναι τελείως ἀσκοποὶ καὶ περιτταί. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρέπει ὑπὸ πάντων νὰ κατανοηθῆ, εἶναι τὸ ὅτι τὸ ἄριστον θεμέλιον τῆς πολιτικῆς εὐρωπαϊκῆς ἐνότητος θὰ εἶναι μόνον ἡ πνευματικὴ ἐνότης τῆς Εὐρώπης. Ἄλλ' αὕτη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ, ἐὰν δὲν επικρατήσῃ εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης τὸ ἐνοποιὸν Οἰκουμενικὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν πνεῦμα. Ὡς ἀποδεικνύει ἡ Ἱστορία, μόνον ἐντὸς τοῦ πεπτωρακτωμένου χωνευτηρίου λέβητος τῆς ζωῆς Ὁρθοδόξου πίστεως εἶναι δυνατόν νὰ μὴ δημιουργηθῶνται ἀπλῶς μηχανικὰ ἀθροίσματα, ἀλλ' ὀργανικαὶ ὁλόγητες, ἐμψυχούμενα ὑπὸ τῆς αὐτῆς ζωοποιοῦ ἀρχῆς καὶ δυνάμεως καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἰδεωδῶν.

τήν μεγίστην σημασίαν, τήν ὁποίαν ἔχει δι' ἀμφοτέρας τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοὺς δύο γείτονας καὶ συμμάχους λαοὺς, τὸν Σερβικὸν καὶ τὸν Ἑλληνικόν, ἡ πρώτη ἐκεῖνη ἐπίσκεψις τοῦ Πατριάρχου Βικεντίου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ γενομένη ἀνταπόδοσις τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὴν Σερβίαν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δωροθέου κατὰ τὸ ἔτος 1956.

Ὡς ἄνθρωποι, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, θρηνοῦμεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Βικεντίου, καὶ διαβιβάζομεν τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὁ προκείμενος Πατριάρχης ὑπήρξε φίλος ἀγαπητός, εἰλικρινῆς καὶ ἀφωσιωμένος.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἀρῆκε τὸ ἐπίγειον θυσιαστήριον καὶ εὐρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς, προσερχόμενος ἐκεῖ πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐτίμησε διὰ τῶν ἔργων, τῶν λόγων καὶ ἐν γένει τοῦ βίου αὐτοῦ.

Καὶ τώρα, ἀειμνήστε Πατριάρχα τῶν Σερβῶν κυρὸ Βικέντιε, ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, δέχθητι τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ἠγάπησας καὶ ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠγαπήθης.

Ἐφάνης πιστὸς δοῦλος τοῦ Κυρίου καὶ ἀγαθός, διὰ τοῦτο δὲ καὶ θὰ ἔχῃς πλουσίαν τὴν πνευματικὴν ἀμοιβὴν ἀπὸ τὸν Δίκαιον Θεόν. Δεήθητι εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χριστόν, ἵνα φυλάττῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του ἀνωτέρας παντὸς πειρασμοῦ. Προσεύχου ὑπὲρ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς δόξης τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐῴθε νὰ ἀναδείξῃ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τὸν ἄξιον Διάδοχόν σου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀειμνήστε ἀδελφὲ Πατριάρχα Βικέντιε».

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τῇ 4ῃ ἰσταμένου μηνός, συνεκροτήθη σύσκεψις τῶν Κληρικῶν Καθηγητῶν τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἣν, μετ' εἰσήγησιν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀ. Φυτράκη, ἐξητάσθη τὸ θέμα τῆς συντάξεως «Πρακτικοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Ἐξομολόγου», καὶ ἀνελήθη αὐτὴ ὑπὸ τῶν διδασκάντων τὰ σχετικὰ μαθήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατενεμήθη ἡ ὅλη ὕλη τοῦ βιβλίου.

Τῇ 12ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, συνήλθον οἱ Ἐφημέριοι τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, παρ' οἷς ἔχουσι τοποθετηθῆ αἱ πρῶται δέκα «Διακόνισσαι». Πρὸς αὐτοὺς ὠμίλησεν ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ θεομοῦ τούτου καὶ περὶ τῶν ἐναντι αὐτοῦ ὑποχρεώσεων τῶν Ἐφημερίων. Ἀκολούθως δὲ ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῆς Ἀπ. Διακονίας κ. Ἄνδρ. Φυτράκης ἐξέθηκε τὰς ἐν προκειμένῳ ἐνεργείας τῆς Ἀποστ. Διακονίας. Μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε ἀνταλλαγὴ σκέψεων περὶ τοῦ ἀποτελεσματικωτέρου τρόπου ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου.

Κατὰ τὴν λήξανσαν ἐβδομάδα ἐπισκέφθη ἐκ μέρους τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τὰς ἐν Πεντέλῃ, Ἀγ. Ἀνδρέα Μαροῦθωνος καὶ Φανερωμένης Σαλαμίνος Κατασκηνώσεις τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὁ Ὑποδιευθυντῆς τοῦ Θεολογ. Οἴκου τοῦ Φαινοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Παντελ. Χρυσοφάκης, συνοδευόμενος ὑπὸ ἐκκλησ. χορῶν ὑπὸ τοὺς θεολόγους κ. Ἀλέξ. Κρακιάτην καὶ Σ. Σάββαν, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου, καὶ τέλος τὴν θ. Λειτουργίαν ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς τροφίμους τῶν Κατασκηνώσεων, πρὸς οὓς διένειμεν εἰκόνας καὶ κατάλληλα ἐντυπα.

Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης ἐβδομάδος ἤρξατο ἡ τακτικὴ καθ' ἐβδομάδα ἐπίσκεψις τῶν Κατασκηνώσεων τῶν Ἀναμορφωτικῶν Σχολείων ἀρρένων καὶ θηλέων ὑπὸ τῶν παρ' αὐτοῖς Ἐκκλησιαστικῶν Παραστατῶν αἰδес. κ.κ. Κωνστ. Ἀνδρουλάκη, Ἰω. Βλαντάκη καὶ Γεωργ. Κρητικῶ ἐπὶ τελέσει τῆς θ. Λειτουργίας, διδασκαλίᾳ τοῦ θ. λόγου καὶ ἐξομολογήσει τῶν τροφίμων αὐτῶν. Ἐκάστην δὲ Πέμπτην ἐπισκέπτεται τὴν Κατασκηνώσιν τῶν Ἀναμορφ. Σχολείων θηλέων δλόκληρον τὸ Σῶμα τῶν «Διακονισσῶν», τὰ μέλη τοῦ ὁποίου συνδιόγουσι μετὰ τῶν τροφίμων αὐτῆς δλόκληρον τὴν ἡμέραν.

— Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ καὶ ὁ Β' τόμος τῶν «Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων» (σελίδες 924). Τὸ βιβλίον διετιμήθη δρχ. 120.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

— Τῇ 28 παρ. μηνός ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Προφήτου Δανιὴλ Βοτανικοῦ.

— Τῇ ἐπομένῃ, 29ῃ Ἰουλίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ἀρεοπαγίτην κ. Κολιμπάδην, τὸν Δήμαρχον Πειραιῶς κ. Σαπουνάκη, τὸν Δήμαρχον Νικαίας καὶ τὸν Γραμματέα τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Τζαβάραν.

— Τῇ 30ῃ Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Τσάτσον, μεθ' οὗ ἔσχε συνεργασίαν. Ὡσαύτως ὁ Μακαριώτατος συνεργάσθη μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ-Τσιτίσα. Αὐθήμερον ἐδέχθη ὡσαύτως τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χαραμῆν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Αὐτοδιαθέσεως Κύπρου.

— Τῇ 1ῃ Αὐγούστου ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρία τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., ἐν συνεχείᾳ δὲ προήδρευσε συνεδρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. Αὐθήμερον ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ὑπουργὸν τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Τσάτσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Γεωργακόπουλον.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρία τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῇ 4ῃ Αὐγούστου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν παρὰ τῶ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα κ. Κιουσόπουλον. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Π.Ε.Α.Κ.

— Τῇ 5ῃ Αὐγούστου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τοὺς Παν. Καθηγουμένους τῶν Ἱ. Μονῶν Διονυσίου καὶ Καρακάλλου Ἀγίου Ὁρους κ.κ. Γαβριὴλ καὶ Παῦλον.

— Τῇ 6ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἡ Α. Μακαριότης προέστη τῆς θ. Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῶ τῆς Μεταμορφώσεως Σωτήρος Χριστοῦ.

— Τῇ 7ῃ Αὐγούστου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Ψυχικοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πολυτεχνείου κ. Παπαθανασόπουλον.

Αὐθήμερον τὴν Α. Μακαριότητα ἐπισκέφθη ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασκευμάτων καὶ Ἐθν. Παιδείας κ. Βογιατζῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου κ. Νικολάου Καρμίρη.

— Τῇ 7ῃ Αὐγούστου, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀνόδου τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ὁρόνον Ἀθηνῶν, οὗτος ἐδέχθη ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Τῇ 8ῃ Αὐγούστου ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρία τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ὁργανισμοῦ Προλήψεως Ἀτυχημάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν Καθολικὸν Ἐπίσκοπον κ. Ρεμοῦνδον, τὸν τ. Β. Ἐπίτροπον κ. Στασινόπουλον, τὸν Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν κ. Τούμπην, τὸν Ὑποδιο-

κητήν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κ. Παρασκευόπουλον καὶ τὴν Διοίκησιν τῆς Ὀρθοδόξου Κατηχητικῆς Σχολῆς.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον, κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς ἱεροῦς ναοῦς τοῦ Πειραιῶς.

— Τῆ 2α Αὐγούστου μετέσχε τῆς θρησκευτικῆς ἑορτῆς τοῦ ἐν Πειραιεὶ φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου «Ἡ Γωνιά τοῦ Παιδιοῦ», γενομένης ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τῆς πλατείας Ἀλεξάνδρας.

— Τῆ 3η ἐτέλεσεν ἀγιασμὸν καὶ, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον, ἐθεμελίωσε τὸν ὑπὸ ἀνέγερσιν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἐν Πειραιεὶ, ὀμιλήσας καταλλήλως.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰουλίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

— Τὴν 1ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀναργύρων τοῦ Λαϊκοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν.

— Τὴν 4ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

— Τὴν 6ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἐξωραϊστικοῦ καὶ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Βύρωνος.

— Τῆ αὐτῇ ἑχοροστάτησεν ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸ ἐν τῷ Ἀ΄ Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν τελεσθὲν μνημόσυνον τῶν Εὐεργετῶν καὶ Δωρητῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

— Τῆ 9η Ἰουλίου ἐ.ἔ. παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς τὸν Παναθηναϊκῶ Στάδιῳ Πανελληνίους Ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

— Τῆ 15η Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐξεπροσώπησεν τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον εἰς τοὺς ἐν τῷ Παναθηναϊκῶ Στάδιῳ Πανελληνίους Ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

— Τῆ 20ῃ Ἰουλίου ἐ.ἔ. παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἐν τῷ Παρνασσῷ Πανελληνίῳ Συνέδριον τῶν Πολυτέκνων.

— Τῆ 22α Ἰουλίου ἐ.ἔ. ὑπεδέχθη εἰς τὸ Ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, τὸν Μακ. Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον.

— Τῆ 26η Ἰουλίου ἐ.ἔ. προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ο.Δ.Ε.Π. Τῆ 1η τρ. συνεκροτήθη σύσκεψις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, τῆς ὁποίας μετέσχον ὁ Ἰπουργὸς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Τσάτσος, ἐκπρόσωποι τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τουρισμοῦ. Κατ' αὐτὴν ἐξητάσθη τὸ θέμα τῆς παραχωρήσεως διὰ τουριστικὴν ἀξιοποίησιν ἐκτάσεων εἰς Μικρὸν Καβούρι καὶ Πάρνηθα, ἀνηκουσῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἦδη ἀπεφασίσθη, ὅπως ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τουρισμοῦ συνταχθῆ ἡ σχετικὴ σύμβασις, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ὡς ἄνω συνεδρίαν συμφωνηθέντων.

Κατετέθη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης σχέδιον Νομ. Διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποίου 1) ἐξαιροῦνται τῆς πρὸς στρατεύσιν ὑποχρεώσεως οἱ ἐντασσόμενοι εἰς τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα, ὡς καὶ οἱ διὰ τῆς κουρᾶς περιβληθέντες τὸ Μοναχικὸν Σχήμα ἀπάσων τῶν Μονῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (μοναχοὶ μικροσχημοὶ ἢ μεγαλόσχημοι), ἐφ' ὅσον ἐνετάχθησαν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον ἢ μονάζουσιν ἐν ταῖς οἰκείαις μοναῖς πρὸ τῆς εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις προσκλήσεως τῆς κλάσεως ἢ κατηγορίας τῶν 2) ἀπαλλάσσονται παντελῶς ἐναντι καταβολῆς ἀντισηκώματος: α) οἱ σπουδασταὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ Χάλκης,

ἐφ' ὅσον ὑποβάλλωσιν δήλωσιν, ὅτι θὰ ἱερωθῶσι μετὰ τὴν λήξιν τῶν σπουδῶν τῶν, συμφώνως πρὸ τοὺς κανόνας τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας: β) οἱ ἐκ τῶν ἀποφοίτων ἢ σπουδαστῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν ἡμεδαπῶν Πανεπιστημίων ὡς καὶ τῶν ἱερατικῶν Σχολῶν ἡμεδαπῶν, διὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη σπουδῶν καὶ τῶν ἀνωτάτων ἢ ἀνωτέρων ἡμεδαπῶν Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, ἐπιθυμοῦντες νὰ χειροτονηθῶσι καὶ προτεινόμενοι ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς καταλλήλοι πρὸς χειροτονίαν.

Ἐν τῷ αὐτῷ Νομ. Διατάγματι ἀναφέρονται καὶ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ἀνωτέρω ὑπόκεινται εἰς τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν ὑποχρέωσιν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Τῆ 2α Ἰουνίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ παρέθεσε γεῦμα πρὸς τοὺς γυμνασιάρχας καὶ τοὺς καθηγητὰς καὶ τὰς καθηγήτριαι τῶν τριῶν γυμνασίων τῆς Κατερίνης, καθ' ἃ εἰς πρόποσιν τοῦ γυμνασιάρχου κ. Ν. Πετροπούλου, ἐξάραντος τὴν σημασίαν τῆς ἐν λόγῳ συνεστιάσεως, ἀνταπήντησε πρεπόντως. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν ἐγκαρδία ἀτμοσφαιρᾷ συνεζητήθησαν διάφορα θέματα, σχετιζόμενα πρὸς τὸ ἔργον τῶν ἐκπαιδευτικῶν.

— Τῆ 8η Ἰουνίου παρέστη εἰς τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Στέγης Νεότητος Θηλέων γενομένην τελετὴν τῆς ὀρκωμοσίας καὶ ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς 35 ἀποφοίτους τῆς ἐν Κατερίνῃ τῇ πρωτοβουλία Αὐτοῦ λειτουργιστικῆς Σχολῆς Ἐθελοντῶν Ἀδελφῶν Ε.Ε.Σ.

— Τὸ ἑσπέρας τῆς 29ης Ἰουνίου, ἐν Μεθώνῃ, διὰ τοῦ λιβάνου τῆς ὁποίας, κατ' ἀκριβῆ παράδοσιν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, προερχόμενος ἐκ Βερροίας, διεπεραιώθη εἰς Ἀθήνας, καθιερωθεὶς ἐφέτος τὸ πρῶτον ἐνεκα τούτου λαμπρᾶς ἑορτῆς ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐτέλεσεν ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐν τῷ χώρῳ, ἔνθα θὰ ἀνεγερθῆ Μνημεῖον, διαιωνίζον τὸ γεγονός, εἰδικὴν τελετὴν, συμπαραστατούμενον ὑπὸ εἰκοσάδος ἱερέων καὶ διακόνων, τῇ συμμετοχῇ τῶν ἀρχῶν καὶ χιλιάδων λαοῦ ἐκ τε τῆς Κατερίνης καὶ τῶν πέριξ χωρίων, ὀμιλήσας ἐπικαίρως. Ἡ Φιλαμονικὴ τοῦ Δήμου Κατερίνης καὶ τμήμα στρατοῦ ἀπέδιδε τιμὰς.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Α.Θ.Π., ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μ., τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητον, τὸ κάτωθι ἔγγραφον:

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῷ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κίριε Θεόκλητε, Παρόντε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὕμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερῆδιστα προσαγορευόμενοι.

Ἐκομισάμεθα καὶ ἐν συνεδίᾳ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεγνωμένῳ τὸ τε ἀπὸ ἰθ' Μαΐου ἐνεστῶτος ἔτους, ἀριθμ. 1299, γράμμα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου Μακαριότητος καὶ τὸ συνημμένως ἀποσταλὲν ἡμῖν ὑπ' ἀριθ. 582 καὶ ἀπὸ λ' Ἀπριλίου 1958 ἔγγραφο τοῦ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν Δωδεκανήσου περὶ τῆς καταδικῆς, διὰ τοὺς ἀναφερομένους λόγους, τοῦ ἐν τῷ Ἱπποκρατεῖ Γυμνασίῳ Κῶ Καθηγητοῦ τῶν Θρησκευτικῶν Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου Γεωργιάδου καὶ τῆς ἐπιβολῆς αὐτῷ τῆς πωνῆς τῆς φυλακίσεως ἐπὶ δύο καὶ ἕμισιν ἔτη καὶ στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ δύο ἔτη. Ἐν συνεχείᾳ δ' ἐξετάσαντες καὶ τὸν ὅλον ὑπὸ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Κῶου κ. Ἐμμανουὴλ προϋποβληθέντα τῇ Ἐκκλησίᾳ φάκελλον τοῦ εἰρημένου Κληρικοῦ καθυπεβάλομεν αὐτόν, Συνοδικῶς, τῇ ἐσχάτῃ πωνῇ τῆς παντελοῦς ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης καθαίρεσεως.

Γνωρίζοντες τοῦτο, ἀπαντητικῶς, τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ

Μακαριότητι και τῇ περὶ Αὐτὴν Ἱερᾷ Συνόδῳ, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν και αὐτὴς ἐν φιλήματι ἀγῶν και διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς και ἐξειδιασμένης τιμῆς.

α λην' Ἰουλίου ιζ'

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κων/πόλεως Ἀθηνᾶ γ δ ρ α ς.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Τῇ 17ῃ Ἰουλίου ἐγένετο ἡ κηδεῖα τοῦ κατὰ τὴν Κυριακὴν, 13ῃν Ἰουλίου, ἀποβιώσαντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ. Ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλλε ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Νέας Ὠρκῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ, συμπαραστατοῦμένου και ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς και ὑπὸ πολλῶν Ἱερέων. Εἰς τὴν κηδεῖαν παρέστησαν ὡσαύτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυτείρων κ. Ἀθηνάγρας, δύο Ρῶσοι Μητροπολίται, ὁ Ἀλβανὸς Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος Βοστώνης, ἀνώτεροι κληρικοὶ ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ὁ Κυβερνήτης τῆς Ν. Ὠρκῆς, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως, οἱ ἐν Ν. Ὠρκῆ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τοῦ Σώματος τῶν Ἱερέων τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ, οἱ πρόεδροι τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν ὀργανώσεων και πλῆθος κόσμου.

Τὸ Σκήνωμα τοῦ μεταστάντος ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν «Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου». Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ὤρισθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός.

Ἱ. Μητρόπολις Αὐστραλίας και Νέας Ζηλανδίας

Ἀπεβίωσε τὴν 1ην τρ. μηνὸς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστραλίας κυρὸς Θεοφύλακτος. Ὁ θάνατος τοῦ αἰοδίου Μητροπολίτου ἐπῆλθε συντεταγμένῳ τραυματισμῷ αὐτοῦ εἰς αὐτοκινητιστικὸν δυστύχημα. Ἡ Σορὸς τοῦ μεταστάντος ἐτέθη ἀπὸ τῆς ἐπομένης τοῦ θανάτου αὐτοῦ εἰς τριήμερον λαϊκὸν προσκύνημα ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Μελβούρνης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας συνητήθησαν μετ' ἀντιπροσώπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τὴν 8-10 Αὐγούστου 1958 πλησίον τοῦ Ἀμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας. Κατὰ τὰς συνατήσεις ταύτας ἐξητάσθησαν τὰ ἐξῆς θέματα: Ἀποκατάστασις σχέσεων μεταξὺ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας και τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.— Τὸ ζήτημα τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν ἐν τῇ διαφυλάξει τῆς εἰρήνης.— Αἱ ἐκκλησίαι και τὰ σύγχρονα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα.— Τὰ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τεθέντα εἰς ἐνέργειαν μέσα διὰ τὴν περαιτέρω σύσφιγξιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.— Ἡ κοινὴ μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὴν 10ην Αὐγούστου ἐτελέσθη εἰς ἀπαντας τοὺς ναοὺς τῆς Γιουγκοσλαβίας μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ αἰμνήστου Πατριάρχου Σερβίας Βικεντίου, ὁ ὁποῖος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 5ην Ἰουλίου 1958.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Βελιγραδίου, κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου τοῦ τρέχοντος ἔτους συνήλθεν εἰς τὰ Σκόπια ἡ Ὀλομέλεια τοῦ λεγομένου Συμβουλίου πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἱδρύσιν Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ ὁποία ἀσχοληθεῖσα περὶ τὴν ρύθμισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας, ἔλαβε διαφόρους ἀποφάσεις, ἡ πρα-

γματοποιήσις τῶν ὁποίων θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὀλομέλεια τοῦ λεγομένου Συμβουλίου πρωτοβουλίας «διεπίστωσεν, ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας δὲν ἐξεπλήρωσε τὰς ὑποχρεώσεις τῆς, αἵτινες ἀπορρέουν ἐκ τῆς συναφθείσης συμφωνίας μεταξὺ τοῦ Συμβουλίου πρωτοβουλίας και τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Σερβικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκλογὴν γηγενῶν ἐπισκόπων διὰ τὰς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας. Κατόπιν τούτου τὸ Συμβούλιον πρωτοβουλίας ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ὅπως τὸ ταχύτερον συγκληθῆ εἰς τὴν Ἀχρίδα Ἐθνικοεκκλησιαστικὸν συμβούλιον πρὸς ἐκλογὴν τῶν «πρώτων Μακεδόνων ἐπισκόπων». Τὸ Συμβούλιον πρωτοβουλίας ἀπεφάσισεν ὡσαύτως νὰ προτείνῃ εἰς τὸ προσεχῶς συγκληθησόμενον ἔθνικο-εκκλησιαστικὸν συμβούλιον τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς παλαιᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος, πιστεύον ὅτι τοιοῦτοτρόπως «θὰ ρυθμισθῆ ὀριστικῶς τὸ καθεστῶς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας».

— Εἰς τὸν ναὸν τοῦ χωρίου Ντόνια Καμενίτσα πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Κνιάζεβατς ἀποπερατοῦται ἡ ἐργασία πρὸς συντήρησιν τῶν τοιχογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ ΙΔ' και ΙΕ' αἰῶνος. Αἱ τοιχογραφαί αὐταὶ διαφέρουν ριζικῶς τῶν τοιχογραφιῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης, αἵτινες διεσώθησαν εἰς τὴν Σερβίαν. Εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανίζεται ἡ σύνθεσις «ἱεροὶ πολεμισταί». Ἡ τοιχογραφία αὐτῆ παριστᾷ δύο ἐνηγκαλισμένους ἐφιππούς πολεμιστὰς, τῶν ὁποίων οἱ ἵπποι τρέχουν μετὰ κλιμασμῶν. Ἐνδιαφέρουσα εἶναι και ἡ τοιχογραφία, ἣτις παριστᾷ τὸν Μυστικὸν δῆπνον. Εἰς τὴν σύνθεσιν ταύτην ὁ Χριστὸς εὐρίσκειται ἀριστερᾷ, εἰς δὲ τὸ κέντρον διακρίνεται ὁ δόλωσμος ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας «Τσερκόβεν Βέστνικ» εἰς τὸ φύλλον τῆς 5ης Ἰουλίου ἐ. ἐ. δημοσίευσε εἰς τὸ ἐξώφυλλον τὴν φωτογραφίαν τοῦ αἰμνήστου Πατριάρχου Ἀντιοχείας Κυροῦ Ἀλεξάνδρου, εἰς δὲ τὴν ὀπισθεν σελίδα δίστηλον νεκρολογίαν. Ὁ μεταστάς Πατριάρχης χαρακτηρίζεται ὡς «μέγας πρωθυεράρχης τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολῆς».

— Ὁ «Προκαθήμενος» τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας Κύριλλος μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς τὴν Στοκχόλμην, ἔνθα παρέστη εἰς τὸ ἀπὸ τῆς 16-22 Ἰουλίου ὀργανωθὲν Παγκόσμιον Συνέδριον εἰρήνης, τὸ ὁποῖον ἡσχολήθη μετὰ ζητήματα τοῦ ἀφοπλισμοῦ και τῆς διεθνούς συνεργασίας.

ῬΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν 20ην Ἰουλίου εἰς τὸν Ἱ. ναὸν τοῦ περιπτέρου τῆς Ἀγίας Ἐδρας «Civitas Dei» τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν ἐτελέσθη Λειτουργία κατὰ τὸν βυζαντινὸν λειτουργικὸν τύπον.

— Τῇ 27ῃ Ἰουλίου, ἐν τῷ πλασιῷ τῆς διεθνούς ἐκθέσεως Βρυξελλῶν, ἤρχισεν ἡ «συνέλευσις τῆς ὑγείας», ἣτις συγκεντρώνει τὰ τέσσαρα μεγάλα Συνέδρια τῆς Διεθνούς Ὁμοσπονδίας Καθολικῶν ἱατρῶν, περιλαμβανούσης 27.000 μέλη, τῆς Διεθνούς Ὁμοσπονδίας Καθολικῶν φαρμακοποιῶν ἀριθμούσης 6.000 μέλη, τοῦ Διεθνούς Κομιτάτου Καθολικῶν νοσοκόμων και ἱατροκοινωνικῶν ἐθελοντῶν, ἀριθμούσης 300.000 μέλη, και τῆς Διεθνούς καθολικῆς Ὁμοσπονδίας τῶν νοσοκομειακῶν ἱδρυμάτων. Ἡ συνέλευσις αὕτη ἣτις θὰ περατωθῆ τὴν 2αν Αὐγούστου, ὡς κύριον θέμα θὰ ἔχη τὴν ἐξέτασιν τῆς ζητῆσας τῆς Ἐκκλησίας ἐν συναρτήσει πρὸς τὰ ἱατρικά ἰατήματα.

— Τὸ Ἐπισκοπικὸν συμβούλιον τοῦ Βιετνάμ ἀπεφάσισε τὴν ἱδρύσιν ἐνὸς Ῥωμαιοκαθολικοῦ πανεπιστημίου.

— Τὸν παρελθόντα Μάιον ἐστάλησαν διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς ὀργανώσεως «Caritas Internationalis» τῆς Βιέννης εἰς Οὐγγαρίαν, Γιουγκοσλαβίαν, Τσεχοσλοβακίαν, Ῥουμανίαν και Πολωνίαν πολλὰ βοηθήματα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 40 καὶ 63/2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς α) Ἁγίου Σπυρίδωνος Αἰγιάλεω καὶ β) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Παλαιᾶς Κοκκινιάς (Πειραιῶς), ὑπαρχουσῶν κενῶν θέσεων τακτικοῦ Ἐφημερίου, καὶ εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Σπυρίδωνος Αἰγιάλεω, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς τε ἐφημεριακὰς θέσεις καὶ τὴν διακονικὴν τοιαύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας διὰ τὰς ὡς ἄνω τρεῖς θέσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 30ῇ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεοκλήτος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν Ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κλπ», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησ. Ἐκπαιδεύσεως», καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7 - 10 - 1956 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὁρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Ἐσθάτων - Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγω Ἐνορίας. Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παρούσα κοινοποιηθῆτω μερίμνη τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ καὶ δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἀγ. Ἰώσων καὶ Σωσίπατρος.»

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 26 Ἰουλίου 1958

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς δευτέρας κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐν λόγω ἐφημεριακῆς θέσεως ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πάτραις τῇ 29ῇ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Ἀθήρου, 2) Πολυδαμίου, 3) Κιοπεκλί, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 31ῇ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΦΟΙΤΗΣΙΝ Εἰς τὴν ἀνωτέραν ΣΧΟΛΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΩΝ — ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰς τὰ παρὰ τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἀγ. Βαρβάρας Ἰδρύματα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λειτουργεῖ ἤδη, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἡ «Ἀνωτέρα Σχολὴ Διακονισσῶν — Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Σκοπὸς τῆς Σχολῆς ταύτης εἶναι ἡ εἰδικὴ ἐκπαίδευσις, διὰ τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, νεανίδων, αἱ ὁποῖαι τοποθετοῦμεναι, μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν των, εἰς ἐνορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θ' ἀναλάβουν τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἔργου τούτου, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ καθοδήγησιν τῶν οἰκείων Ἐφημερίων.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1958-59 θὰ γίνωσι δεκταὶ εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην πρὸς ἐκπαίδευσιν, ὡς ὑπότροφοι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, δέκα πέντε (15) πτυχιούχοι τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἡλικίας οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν 25 ἐτῶν.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι, ὅπως φοιτήσωσιν εἰς τὴν Σχολὴν, δεόν ὅπως ὑποβάλλωσι τὰς σχετικὰς αἰτήσεις των μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου ἑ.ε. εἰς τὴν Γενικὴν Διευθύνσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, συνοδευόμενας ὑπὸ τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν :

1. ἐπίσημον ἀντιγράφων τοῦ πτυχίου των,
2. πιστοποιητικοῦ γεννήσεως,
3. συστατηρίου ἐπιστολῆς τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως,
4. ἀποδεικτικοῦ προτέρας τυχὸν ὑπηρεσίας των εἰς ἔργα κοινωνικῆς προνοίας καὶ πνευματικῆς καθ' ὅλου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δράσεως.

Ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Ἐκκλησία,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δυνάμειν ἡμερῶν

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεοκλήτος

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰακώβος

† Ὁ Βεργίας καὶ Ναούσης Καλλίνικος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θεοδόσιος Κ. Σπεράντζας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Κ. Σπεράντζα, Χαῖρε, Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Σεβ. Μητροπ. Σάμου-Ἰκαρίας Εἰρηναίου, Ἡ Οἰκουμένη τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας.

Παν. Ἱ. Μπρατσιώτου, Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ Ἑλληνικὸν Ἀντικαρκινικὸν Ἰνστιτούτον.

Μητρ. Μεσσηνίας Πολυκάρπου (†), Αἱ παραβολαὶ τῶν ταλάντων καὶ δέκα παρθένων (συνέχεια).

Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης Γερμανοῦ Πολυζωίδου, Ἡ χαρὰ ὡς ἐν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.